

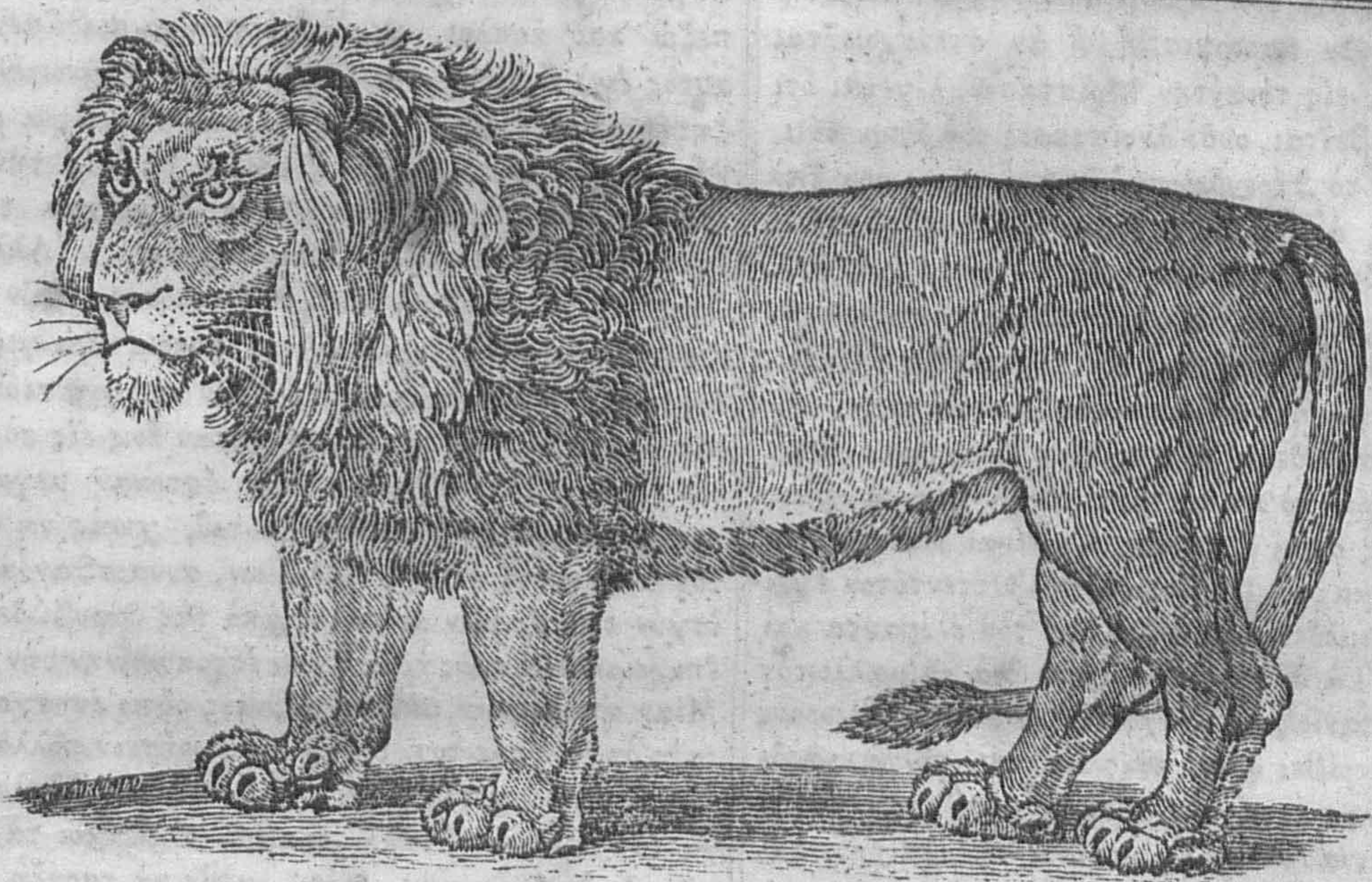
ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΜΑΡΤΙΟΣ. 1839.]

[ΑΡΙΘ. 27.]

Ο ΛΕΩΝ.

Οι μεγαλύτεροι λέοντες έχουν ως τεσσάρων πηχῶν μῆκος ἀπὸ τὸ ρύγχος ἕως εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς οὐρᾶς, ἣτις εἶναι καὶ αὐτὴ σχεδὸν δύο πῆχεις μακρά. Τὸ ὕψος τῶν μεγαλητέρων εἶναι δύο πηχῶν καὶ ἐπέκεινα. Ἡ λέαινα, οὕσα καθ' ὅλα περίπου ἐν τέταρτον μικροτέρα τοῦ λέοντος, στερεῖται καὶ ἀπὸ χαίτην.

Τὸ σχῆμα καὶ βαδισμα τοῦ ἀξιολόγου τετραπόδου τούτου εἶναι τολμηρὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ. Ἔχει μεγάλην κεφαλὴν, ὠτία στρογγύλα, ὄφρῦς ἀφθόνοους, καὶ ὄφθαλμοὺς πυρώδεις, ἰδιαιτέρως πῶς λάμποντας, ὅταν ὀπωσοῦν ἐρεθισθῆ. Τὸ στῆθος εἶναι δασύ, τριχώδης πρὸς τὸ ἄκρον ἢ οὐρά, χαίτη δὲ ὑποκιτρίνη μελάγχρῳνος κρέμεται εἰς τὰ πλαγία τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ τραχήλου του. Τὸ κυριεῦον αὐτοῦ χρῶμα εἶναι χλωμοκίτρινον, ἐπὶ τῶν πλευρῶν ὅμως καὶ τῆς γαστρὸς ἀνοικτότερον, κλίνον εἰς τὸ λευκόν. Ἡ σωματικὴ αὐτοῦ σύστασις καὶ τὰ ἐκπληκτικὰ κινήματα δεικνύουν ὅτι ἔχει ὅστα, νεῦρα, καὶ μυῶνας ἰδιαιτέρως πῶς συνηρμολογημένα, παρέχοντα εἰς αὐτὸν δύναμιν θαυμαστὴν νὰ διώκῃ καὶ νὰ χαλᾷ τὰ πρὸς τροφήν του ζῶα. Μ' ὅλον αὐτοῦ τὸ μέγεθος καὶ πάχος, τὸσον ἀπέχει τοῦ νὰ φαίνεται δυσκίνητος ἢ χονδροειδής, ὥστε δικαίως ἐμπορεῖ νὰ θεωρῆται ὡς τύπος ἰσχύος καὶ δραστηριότητος.

3 γ'.

Ὅταν παροργισθῆ, ὑψώνει τὴν χαίτην, ἀκοντίζει πῦρ ἀπὸ τοὺς ὄφθαλμοὺς του, ρυτιδώνει φρικωδῶς τὰς παρειὰς καὶ τὸ μέτωπον, δεικνύει τοὺς φοβεροὺς αὐτοῦ ὀδόντας, καὶ παριστάνει ἄγριόν τι καὶ μεγαλοπρεπὲς θέαμα, ἀδύνατον νὰ περιγραφθῆ. Οἱ διαπεραστικοὶ τοῦ ὄφθαλμοῦ ἔχουν μεμβράναν, τὴν ὁποίαν δύναται κατ' ἀρέσκειαν ν' ἀπλόνη ἐπάνωθεν αὐτῶν, καὶ ἣτις πιθανὸν νὰ ἐγέννησε τὴν κοινὴν δόξαν, ὅτι πάντοτε κοιμᾶται μετὰ τοὺς ὄφθαλμοὺς ἀνοικτούς. Οἱ ὀδόντες, διατεταγμένοι ὡς οἱ τοῦ κάτου, εἶναι σκληρότατοι· αἱ σιαγόνες μεγάλαι καὶ δυναταί· καὶ τὰ κέντρα τῆς γλώσσης τὸσον ὀξεᾶ, ὥστε σχίζουσι τὸ δέρμα τῶν πλειοτέρων ζῶων. Ἐπειδὴ βρυχώμενος βάλλει τὸ στόμα καταγῆς, ὁ ἦχος ἀπλόνει ἐξίσου μακρὰν κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνακαλύψῃ τις τὸ καθ' αὐτὸ μέρος, ὅθεν προέρχεται. Τοῦτο αὐξάνει ἐπιπλέον τὸν εἰς τὰ ζῶα ἐμπνεόμενον τρόμον, τὰ ὁποῖα φοβισμένα φεύγου ἐνθεν κάκειθεν, καὶ πολλάκις εἰς τὰ σκοτεινὰ τρέχουσι εἰς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅθεν προέρχεται ὁ θόρυβος.

Γεννᾶται δὲ ὁ λέων εἰς τὰς θερμότερας χώρας τῆς Ἀσίας· ἀλλὰ πλεονάζει μᾶλλον εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, βασιλεύων ἐπάνω τῶν ἀδυνατωτέρων τετραπόδων.

Συνήθως κατοικεῖ τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους· βλέπεται δὲ σπανίως τὴν ἡμέραν, ἐπειδὴ τὸν ἐνοχλεῖ τὸ πολὺ φῶς· ἀλλ' ὁπόταν ἡ νύξ πλησιασῇ, ἀφίνει τὸ σπήλαιόν του, καὶ περιφέρεται ζητῶν ἄγρην, βρυχώμενος τρομερὰ, καὶ φοβίζων τὰ πλειότερα τῶν ζῶων ὅσα τὸν ἀκούουν. Εἰς μόνος κτύπος τοῦ ποδός του συντρίβει τραχηλὸν ἵππου· μετὰ τὴν οὐρανὸν του καταβαλλεῖ ἄνδρα δυνατὸν· σηκῶν δ' εὐκόλως βοῦν μετρίου μεγέθους, ἢ καὶ βούβαλον, ἐλαφρωμένον ἀπὸ τὰ ἐντόσθια του. Εἰς τὸ φανερόν δὲν προσβαλλεῖ κατ' ὅποιονδήποτε ζῶον, ἐκτός ἂν παροργισθῇ, ἢ ἂν στενοχωρῆται ἀπὸ πείναν· ἀλλ' εἰς τοιαύτην περίστασιν, λέγεται ὅτι οὐδὲ κίνδυνον φοβεῖται, οὐδὲ ἀντίστασις τὸν ἀπακρούει. Συλλαμβανεῖ δὲ τὸ θήρευμα πηδῶν κατεπάνω του ἀπὸ μέρος ἀπόκρυφον· ἂν ὅμως ἀπαύξη, σπανίως ἐπιχειρεῖ καὶ δεύτερον πῆδημα κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, ἀλλ' ἐπανέρχεται ἡσύχως εἰς τὸ δάσος ὅπου ἐκεῖτο ἐνεδρεύων. Ὄταν πιασῇ ζῶον, τὸ τινάσσει κατὰ, σπανίως δὲ δαγκάνει αὐτὸ πρὶν δώσῃ τὴν θανατηφόρον πληγὴν, τὴν ὁποῖαν γενικῶς συναδεύει μετὰ τρομερὸν βρύχημα. Φαίνεται νὰ προτιμᾷ τὸ κρέας Ὀττεντότου ἀπὸ τὸ κρέας Εὐρωπαϊοῦ, ἵσως διότι ὁ πρῶτος δὲν εἶναι καταφορτωμένος ἀπὸ ἐνδύματα. Δεύτερον τοῦ Ὀττεντότου ἔχει τὸν ἵππον· νοστιμεύεται δὲ πολὺ καὶ τὸν ἐλέφαντα καὶ τὴν κάμηλον. Τὰ δὲ πρόβατα, ἵσως διὰ τὸ μαλλωτὸν αὐτῶν δέρμα, σπανίως τὰ ἐνοχλεῖ. Μετὰ τοὺς ἰσχυροὺς ὀδόντας του συντρίβει ὅσα εὐκαλύτιστα· πολλακίς δὲ καταπίνει τὰ κλασματὰ των μετὰ τῆς σαρκός. Ἐρεθισμένος, ἢ πεινασμένος ὢν, στήνει τὴν χαίτην, καὶ κτυπᾷ τὴν οὐρὰν ἐπάνω εἰς τὰ νῶτα καὶ τὰς πλευράς· εἰς τοιαύτην δὲ περίστασιν ῥιψοκινδυνεύει παραπολὺ ὅποιος τὸν πλησιάσῃ· ἀλλ' ὅταν ἡσυχάζῃ ἢ χαίτη καὶ ἡ οὐρὰ, καὶ τὸ ζῶον εὐρίσκειται εἰς διαθεσὴν εἰρηνικὴν, ὀδοιπόροι ἐμποροῦν γενικῶς νὰ περάσωσι πολλὰ πλησίον αὐτοῦ μὴ ἐντελεῖ ἀσφαλείαν.

Ἡ θήλεια, μολονότι φυσικῶς ἀδυνατωτέρα, καὶ ὡς ἐπιταπλεῖστον δειλοτέρα τοῦ ἄρρενος, εἶναι ὅμως ἀγριωτέρα ἐκείνου εἰς ὑπερασπισίαν τῶν νεογνῶν της, κάμνωσα μετὰ τόλμην μεγαλητέραν τὰς ἐπιδρομάς αὐτῆς, σκοτόναυσα ὁποιοῦνδήποτε ζῶον ἀπαντήσῃ, καὶ φέρουσα τὰ αἱματοσταγῆς εἰς τὰ τέχνα της. Ὄταν προσβληθῇ ἐνώπιον αὐτῶν, φαίνεται νὰ μὴν αἰσθάνεται τὰς ἰδίας της πληγὰς· μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γῆν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τοὺς ἐχθρούς της, ἢ σώζει τὰ νεογνά, ἢ θυσιαζέται ὑπὲρ αὐτῶν.

Ὁ περιηγηθεὶς τὴν Ἀφρικὴν κύριος Burchell ἱστορεῖ ἀξιολόγον τι μετὰ τὸν λέοντα συναπάντημα, τὸ ἀκόλουθον·—

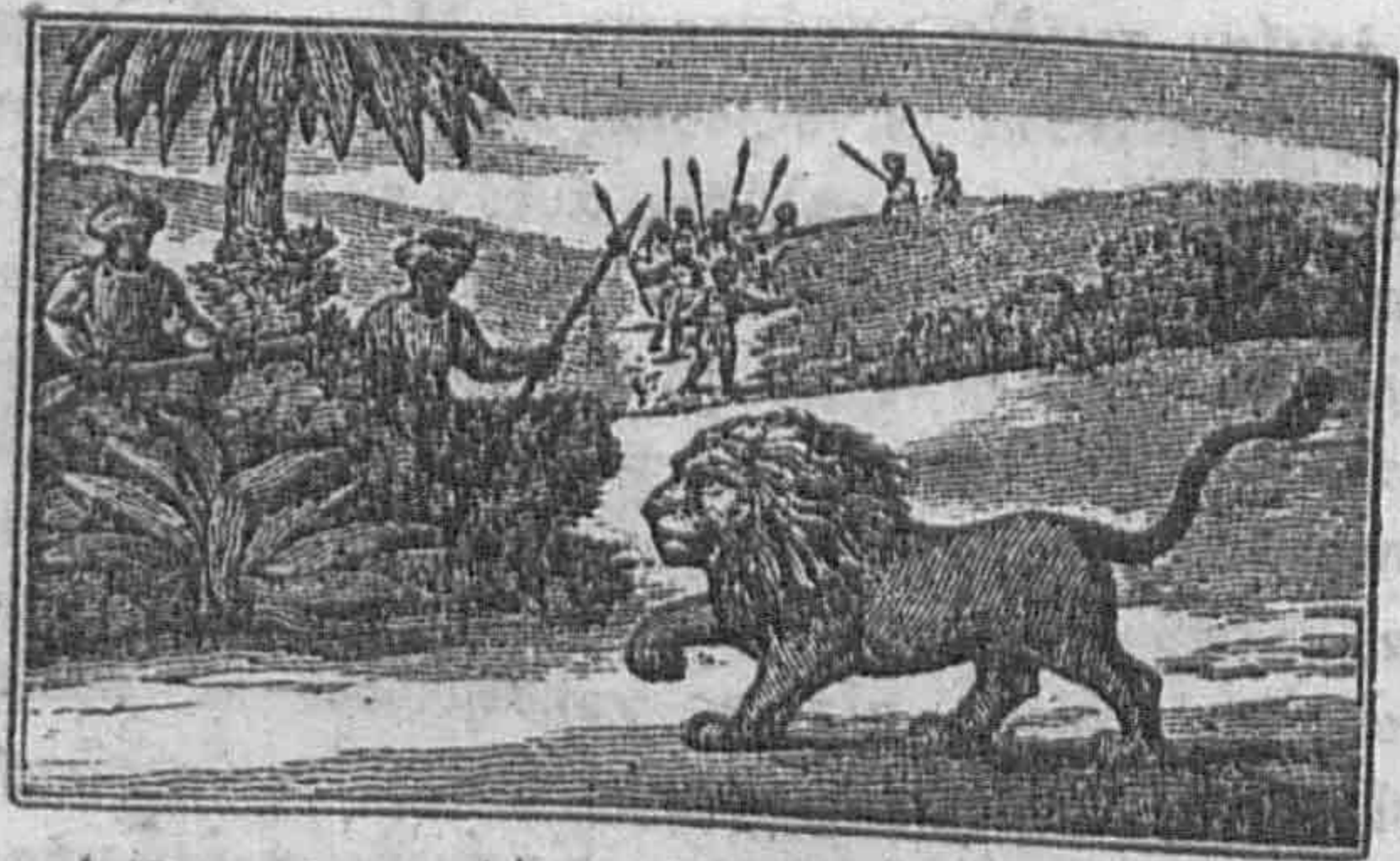
‘ Δι’ ἐν ἡ δύο μίλια ὠδοιπορούσαμεν ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ, αἵτινες κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἀφθονοῦσαν ἀπὸ ὑψηλοῦς σχοίνους. Οἱ σκύλοι εὐχαριστοῦντο πολὺ περιφερόμενοι νὰ ἐξετάζωσι πάντα δασὺν τόπον· τέλος δὲ, ἀπήντησαν κατὰ μετὰ τῶν σχοίνων, τὸ ὁπαῖον ἔκαμεν αὐτοὺς ν’ ἀρχίσωσι σφοδρότατον γαύγισμα.

Ἐπρωτεύθημεν ἀμέσως, καὶ παρατηρήσαντες ἐβεβαιώθημεν, ὅτι λέοντες ἦσαν ἐκεῖ. Ἐθαρρύνουμεν λοιπὸν τοὺς σκύλους νὰ ἐκβάλωσιν αὐτοὺς, καὶ μετ’ ὀλίγον ἴδαμεν λέοντα καὶ λέαιναν. Αὕτη μὲν ἐξέφυγεν ὑπὸ σκίπην τῶν σχοίνων· ὁ δὲ λέων ἐξῆλθεν ἀταραχῶς, καὶ σταθεῖς μᾶς ἐκύτταζε. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠσθάνθημεν ὅτι δὲν ἦτον ἀκίνδυνος ἡ θέσις μας, ἐπειδὴ τὸ ζῶον ἐφαίνετο ἐτοιμαζόμενον νὰ πηδήσῃ κατεπάνω μας, καὶ ἡμεῖς ἐστέκαμεν ἐπὶ τῆς ὄχθης, ὀλίγους μόνοι· πήχεις μακρὰν, οἱ πλειότεροι ἀπὸ ἡμᾶς πεζοὶ καὶ ἄοπλοι, χωρὶς τρόπον νὰ σωθῶμεν. Καὶ αὐτὸς ἐγὼ εὐρέθην τότε πεζός, ἦτο δὲ ἀνωφέλητον νὰ ζητήσω νὰ φύγω. Ἐλαβα λοιπὸν τὰ μέτρα μου ὅσον ἠδύναμην καλὰ, μετὰ τὰ πιστόλιά μου εἰς τὴν χεῖρα, ἔτοιμος νὰ πυροβολήσω· ὅσοι δὲ εἶχαν τουφέκια, ἔστεκαν ταυτοτρόπως ἠτοιμασμένοι. Ἀλλὰ τῶρα ὤρμησαν οἱ τολμηροὶ σκύλοι ἀνάμεσον ἡμῶν καὶ τοῦ λέοντος, καὶ, περικυκλώσαντες αὐτὸν, ἐγαύγιζαν σφοδρότατα. Ἀξιοθαύμαστος ἦτον ἡ γενναιότης τῶν πιστῶν τούτων ζῶων· ἐπροχώρησαν ἕως εἰς τὸ πλάγιον τοῦ εὐμεγέθους κτήνους, καὶ ἔστεκαν μεγαλοφώνως κρίζοντα κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ, χωρὶς νὰ δείχνωσι τὸν ἐλαχιστον φόβον. Ὁ λέων, συναισθανόμενος τὴν ἰσχύν του, ἔμενε ἀκίνητος ἀπὸ τὰς θορυβώδεις αὐτῶν ἐπιχειρήσεις, πρὸς ἡμᾶς ἔχων ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν. Μίαν στιγμὴν αἱ σκύλοι, ἰδόντες οὕτω ἐνησχολημένους τοὺς ὀφθαλμοὺς του, εἶχαν προχωρήσειν πολλὰ πλησίον εἰς τοὺς πόδας του, ἐφαίνοντο δὲ ὡς νὰ ἤθελαν τῶντε νὰ τὸν πιάσωσιν· ἀλλ’ ἔλαβαν οἱ ἄθλιοι τὰ ἐπίχειρα τῆς ἀφροσύνης των· διότι, χωρὶς νὰ ταραξῇ τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτοῦ στάσιμον, μόνον ἐσάλευσε τὸν πόδα του, καὶ παρευθὺς ἐπεσαν δύο νεκροί. Μετὰ τὸσαν δ’ ὀλίγον κόπον ἔκαμε τοῦτο, ὥστε μόλις ἦτον ἐπαισθητὸν τίνε τρόπῳ ἐφανεύθησαν. Ἐκ τοῦ καιροῦ, τὸν ὁπαῖον ἐκερδήσαμεν διὰ τῆς μεσολαβήσεως τῶν σκύλων, δὲν ἔχασαμεν οὔτε λεπτόν· ἐσύραμεν κατ’ αὐτοῦ· μία παλλα διεπέρασε τὴν πλευράν του, καὶ τὸ αἷμα ἤρχισε πρᾶντα νὰ ῥέῃ, ἀλλ’ ἔστεκεν ἀκόμη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Δὲν εἶχαμεν πλέον οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ἐμελλε νὰ πηδήσῃ κατεπάνω μας· πᾶν τουφέκιον ἐγεμίσθη εὐθύς· ἀλλὰ κατ’ εὐτυχίαν εὐρέθημεν λανθασμένοι, καὶ μετὰ χαρᾶς ἴδαμεν αὐτὸν ἡσύχως ἀναχωροῦντα, ἂν καὶ εἶχα ἐλπίζειν νὰ δυνηθῶ μετ’ ὀλίγας στιγμὰς νὰ πιάσω τὸν πόδα του ἀκινδύνως. Ὁ λέων αὐτὸς ἐκρίθη ἀπὸ τὴν συνοδίαν μας ἕνας τῶν μεγαλητέρων, καὶ μὴ ἐφάνη, ὡς τὸν ἐμέτρησα συγκρίνων αὐτὸν μετὰ τοὺς σκύλους, ἰσομεγέθους μετὰ βοῦν, ἂν καὶ ὀλιγώτερον ὀγκώδης. Ἦτο βέβαια ἐπίσης μακρὺς, μολονότι κατώτερος τὸ ἀνάστημα· καὶ ἡ σαφιλὴς χαίτη ἔκαμνε αὐτὸν νὰ φαίνεται τρομερώτατος. Ἀνῆκε δὲ εἰς τὸ εἶδος τῶν λεγομένων ἀπὸ τοὺς Ὀττεντότους μαύρων λεόντων, διὰ τὸ μαυρότερον τῆς χαίτης χρῶμα· οὗτοι νομίζονται μεγαλητέροι καὶ κινδυνωδέστεροι ἀπὸ τοὺς λευκοὺς καλουμένους λέοντας.

Ἄλλος περιηγητὴς κατὰ τὴν Νότιον Ἀφρικὴν ἱστορεῖ τὰ ἐπόμενα.—Τὰ ἀμάξια μας, ὑποχρεωθέντα νὰ κάμωσι μέγαν γῦρον, ἐφθασαν τέλος πάντων ἐστήσαμεν δὲ τὴν σκηνὴν, καὶ, ἀφοῦ ἐτακτοποιήσαμεν τὰ πάντα, ἐπλαγιάσαμεν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον μᾶς ἐξυπνισεν ἡ ταραχὴ· διότι περὶ τὸ μεσονύκτιον τὰ βοσκήματα καὶ ἄλογα, τὰ ὁποῖα ἔστεκαν εἰς τὸ μέσον τῶν ἀμαξίων, ἤρχισαν νὰ πηδῶσι καὶ νὰ τρέχωσι, καὶ εἰς τῶν ἀγωγατῶν νὰ φωνάζη, ὥστε καθεὶς ἄρμησεν ἔξω μὲ τὸ τουφέκιόν του. Τριάκοντα περίπου βήματα ἀπέχων τῆς σκηνῆς ἔστεκε λέων, ὅστις, ἰδὼν ἡμᾶς, ἐπροπάτησεν ἄλλα τόσα βήματα μακρότερον, ὀπισθεν μίας ἀκανθῆς, φέρων κατὰ μετ' ἑαυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἐνόμισα βεῖδιον· ἐρρίψαμεν ὑπὲρ τὰς ἐξήκοντα βολὰς εἰς τὴν ἀκανθάν, καὶ κατετρυπήσαμεν αὐτήν· δὲν ἐφάνη ὅμως κίνημά τι. Ὁ νοτιανατολικὸς ἄνεμος ἐφύσα δυνατὰ, ὁ οὐρανὸς ἦτον αἴθριος, καὶ ἡ σελήνη ἔλαμπε καθαρῶτατα, ὥστε ἤμπορούσαμεν εὐκόλως νὰ διακρίνωμεν τὰ τοσοῦτον ἀπέχοντα.

Ἀφοῦ καθυσύχασαν πάλιν τὰ ζῶα, καὶ ἤρχισα νὰ βλέπω ἐὰν ἤμεθα κατὰ πάντα εἰς εὐταξίαν, παρετήρησα ὅτι ἔλειπεν ὁ φύλαξ ἀπ' ἐμπροσθεν τῆς σκηνῆς. Ἐφωνάξαμεν μ' ὄλην μας τὴν δύναμιν, ἀλλ' εἰς μάτην οὐδεὶς ἀπεκρίθη· ὅθεν ἐσυμπεράνα ὅτι ὁ λέων εἶχε τὸν ἐπάρειν. Τρεῖς τέσσαρες ἐπροχώρησαν μετὰ πολλῆς προσοχῆς εἰς τὴν ἀκανθάν, διὰ νὰ ἰδῶσιν ἂν ἤμπορουν νὰ ἀνακαλύψωσιν ἶχνος τι τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὑπέστρεψαν κατατρομασμένοι, διότι ὁ λέων, σηκωθεὶς, ἤρχισε νὰ βρυχᾶται. Εὗρηκαν δὲ τὸ τουφέκιον τοῦ φύλακος, καὶ τὸν σκουφὸν καὶ τὰ σάνδαλά του. Ἐσύραμεν πάλιν περὶ τὰς ἑκατὸν βολὰς εἰς τὴν ἀκανθάν, πλὴν λέοντα δὲν ἐβλέπαμεν· ὅθεν ἐσυμπεράναμεν ὅτι ἐσκοτώθη ἢ ἐφυγε. Διὰ νὰ βεβαιωθῶμεν, ἐπέμψαμεν ἕνα, δώσαντες εἰς αὐτὸν ἀναμμένον δαυλόν. Ἀλλ' ὡς ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀκανθάν, ὁ λέων ἐβρυξε τρομερὰ, καὶ ἐπήδησε κατεπάνω του· ἐρρίψεν ἐκεῖνος τότε τὸν δαυλόν, οἱ δὲ λοιποὶ ἔσυραν περὶ τὰς δέκα βολὰς, ὥστε ὁ λέων ὀπισθοδρόμησεν εἰς τὸν πρότερον αὐτοῦ τόπον.

Ὁ ῥίφθεις ἐπὶ τὸν λέοντα δαυλὸς εἶχε πέσειν εἰς τὸ μέσον τῆς ἀκανθῆς, καὶ, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν δυνατὸν ἄνεμον, ἤρχισε νὰ ἀναδίδη μεγαλὴν φλόγα, ὥστε ἠδυνάμεθα νὰ βλέπωμεν καθαρῶτατα διὰ μέσου αὐτῆς. Ἐξηκολούθησαμεν τὴν πυροβόλησιν· ἡ νύξ παρήλαθε, καὶ ἤρχισαν τὰ χαράγματα· πᾶς ἕνας τώρα ἐνεψυχώθη, καθότι, ἐπειδὴ ἡ ἀκανθὰ εὕρισκετο εἰς τοὺς πρόποδας ἀποτόμου λόφου, ὁ λέων δὲν ἤμπορει νὰ φύγη ἐκεῖθεν χωρὶς νὰ ἐκτεθῇ ὀλότελα. Ἐπτά, λαβόντες θέσιν εἰς τὰ μακρυνώτερα ἀμάξια, ἐφύλατταν αὐτὸν, ὥστε νὰ σκοπεύσωσιν ἐναντίον του ἐὰν ἤθελεν ἐκβῆν. Τέλος, πρὶν καλοφέγγη, ἐπροπάτησεν ἄνω τοῦ λόφου μὲ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὸ στόμα του· ἐρρίψαμεν δὲ τεσσαράκοντα βολὰς, χωρὶς κάμμία νὰ τὸν εὗρη, ἂν καὶ τινὲς ὑπῆγαν σιμῶτατα. Ὅσακις τοῦτο συνέβαινε, ἔστρεφεν ὁ λέων πρὸς τὴν σκηνὴν, καὶ ἤρχετο βρυχώμενος

πρὸς ἡμᾶς· εἶμαι δὲ γνώμης, ὅτι, ἂν τὸν ἐκτυποῦσε κάμμία πάλλα, ἤθελεν ὀρμήσειν κατὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς σκηνῆς.

Ἀφοῦ τέλεια ἐξημέρωσε, τινὲς φρονοῦντες ὅτι ὁ λέων πρέπει νὰ ἐπληγῶθη, καὶ μάλιστα νὰ ἐφόφησε διὰ τὴν πληγὴν, ἤθελον νὰ ὑπάγωσιν εἰς ζήτησιν αὐτοῦ, ὥστε τοῦλάχιστον νὰ εὗρωσι καὶ νὰ θάψωσι τὸ πτώμα τοῦ συντρόφου των, τὸν ὁποῖον ὑπέθεταν ὅτι ὁ λέων διὰ τὴν ἀδιοκοπον πυροβόλησιν δὲν εἶχε λάβειν καιρὸν νὰ καταφάγη εἰς τὸ διάστημα τῆς νυκτός. Τοὺς ἔδωκα τὴν ἀδειαν, μὲ συμφωνίαν νὰ λάβωσι πολλοὺς ἐνόπλους Ὀττεντότους, καὶ νὰ μὴ ῥίψοκινδυνεύσωσιν. Ἐπτά λοιπὸν ἐκ τῶν ἀνθρώπων μου, βοηθούμενοι ἀπὸ τισσάρκοντα τρεῖς Ὀττεντότους, ἠκολούθησαν τὰ ἶχνη τοῦ θηρίου, καὶ ἤσαν αὐτὸ ὡς ἡμίσειαν λεύγαν μακρὰν, κείμενον ὀπισθεν μικροῦ θάμνου. Οἱ Ὀττεντότοι ἐφωνάξαν, καὶ αὐτὸς, πηδήσας ἐπάνω, ἔτρεξε νὰ φύγη, ἐκεῖνοι δὲ ὅλοι τὸν ἠκολούθησαν. Ὁ λέων τέλος ἐγύρισε, καὶ, βρυχώμενος τρομερῶτατα, ἄρμησε μέσα εἰς τὸ πλῆθος. Οἱ ἀνθρώποι μου, ἀποσταμένοι καὶ συγκεχυμένοι ἀπὸ τὸ τρέξιμον, ἐπυροβόλησαν μὲν, πλὴν ἀπέτυχαν· ἐκεῖνος τότε, λαβὼν ἀκόμη θάρρος πλειότερον, ἔπεσε κατεπάνω των. Ὁ ὀπλαρχηγὸς τώρα ἔκαμε πρᾶξιν γενναίαν εἰς βοήθειαν δύο ἀνθρώπων του· τὸ τουφέκιον τοῦ ἐνὸς δὲν εἶχεν ἐπάρειν φωτίαν, ὁ δὲ ἄλλος ἀπέτυχεν· ὁ λέων ἦτον ἤδη σιμὰ των, καὶ ὁ ἀρχηγὸς Ὀττεντότος, βλέπων τὸν κίνδυνον, ἐμβῆκεν εἰς τὴν μέσην τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ λέοντος, τόσον ὅμως πλησίον, ὥστε οἱ ὄνυχες τοῦ θηρίου ἤγγιζαν τὸ ἐπανωφόριόν του. Μὲ θαιμαστὴν ἐπιτηδειότητα καὶ ταχυκινήσιαν ἀπέρριψε τὸ φόρεμα, καὶ ἐμαχαίρωσεν αὐτό. Πάραυτα, δραμόντες οἱ ἄλλοι Ὀττεντότοι, τὸ ἐμαχαίρωσαν καὶ αὐτοί. Μ' ὄλον τοῦτο, ὁ λέων δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τὸ νὰ βρυχᾶται καὶ νὰ πηδᾷ, καὶ μάλιστα ἐσύτριψε μερικὰ τῶν ὄπλων των, ἕωσ' οὗ μία πάλλα, εὐροῦσά τον εἰς τὸ ὄμμα, ἔκαμεν αὐτὸν νὰ γυρίσῃ ἄνω κάτω, καὶ τότε πλέον τουφεκισθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἐσκοτώθη. Ἦτο δὲ θηρίον μεγαλώτατον, καὶ πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχεν ἀρπάσειν καὶ καταφάγειν ἕνα Ὀττεντότον.

ΑΓΡΙΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΝ.

Εἰς τὸ νοτιανατολικὸν ἄκρον τῆς Γαλλίας, πλησίον εἰς τὰ Ἰταλικά σύνορα, εὕρισκονται ἀνθρώποι τινὲς

εἰς ἀγρίαν σχεδὸν κατάστασιν. Μόνον αὐτῶν ἔργον, ἐκτὸς ὀλιγωτατῆς αἰγοτροφίας καὶ γεωργίας, εἶναι ἡ ἀνδρακοποιία. Αἱ καλύβαι αὐτῶν εἶναι ἀγροικότατα κτισμένα ἀπὸ λάσπην ἢ πέτρας, ἕνα μόνον ἔχουσαι θάλαμον, ὅστις ὅμως φαίνεται ὅπως οὖν διηρημένος· τὸ πάτωμα χωρίζεται εἰς τρία μέρη, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἐμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ σαλα ἢ ἀριστητήριον, τὸ δὲ κοιτῶν, καὶ τὸ ἄλλο κτηνοστασιον. Εἰς τὸ ἀριστητήριον ἔχουν δύο πέτρας, αἰτινες χρησιμεύουν ὡς πυρεστία· τρεῖς τέσσαρες μεγαλήτεροι πέτραι ἢ κορμοὶ ξύλου συνιστοῦν τὰς καθέκλας των. Καπνοδόχη δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μόνον τρύπα εἰς τὴν στέγην διὰ νὰ ἐξέρχεται ὁ καπνός. Εἰς τὴν μέσσην τοῦ πατώματος εἶναι ὁ κοιτῶν, ἐστρωμένος ἀπὸ ἄχυρα ἢ ξηρὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα ἀλλάσσονται σπανιώτατα· ἐπὶ τῆς κλίνης δὲ ταύτης πλαγιάζουσιν ἀναμεμιγμένοι ὄλοι, πατὴρ, μήτηρ, καὶ τέκνα. Ἡ στέγη ὅμως δὲν τοὺς χρειάζεται παρά τὸν χειμῶνα· διότι τὸ καλοκαίριον κοιμῶνται ὄλοι ὑπαίθριοι· εἶναι μάλιστα πολλότατοι, εἰς τοὺς ὁποίους οὐδέποτε χρησιμεύει ὁ κοιτῶν, ἐπειδὴ κοιμῶνται πάντοτε εἰς τὸ ὑπαίθριον, ὅσον καὶ ἂν ἦναι τὸ ψύχος ἢ ἡ δυσκρασία τοῦ καιροῦ. Ἡ τρίτη διαίρεσις ἀπονέμεται εἰς τοὺς ὄνους, οἱ ὁποῖοι τόσον καλῶς εἶναι γυμνασμένοι, ὥστε σπανίως ὑπερπηθοῦν τὴν γραμμὴν, ἥτις χωρίζει τὸ οἶκμα των ἀπὸ τὸ οἶκμα τοῦ κυρίου των.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἀγνοοῦν τὴν καθαριότητα, ὄχι ὀλιγώτερον παρά τὴν τρυφήν· αἱ κατοικίαι, ὡς καὶ τὰ πρόσωπά των, ἀηδιάζουν τὸν θεατὴν· τὰ μαλλία κρέμονται συμπεφυρμένα εἰς τοὺς ὤμους, καὶ τὰ γένηα δὲν ἐγγίζονται ποτὲ, ἕως οὗ νὰ ὑπερμακρύνωσι· τότε δὲ ἀφαιροῦν αὐτὰ μὲ μάχαιραν ἢ ἄλλο κοπτερόν ὄργανον. Ἡ ἐνδυμασία των γίνεται ἀπὸ χονδρὸν ὕφασμα, κομμένον χωρὶς τινὰ τέχνην. 'Μίαν τῶν ἡμερῶν, λέγει ὁ Γάλλος συγγραφεὺς, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐρανιζόμεθα ταῦτα, 'Ἴδα ἕνα τῶν ἀνθρώπων τούτων, ὅστις, ἀφοῦ ἠγόρασε κομματιον πανίου, ἐκβαλε μάχαιραν ἀπὸ τὴν ζώνην του, κ' ἔκαμε δύο τρύπας εἰς αὐτὸ, διὰ τῶν ὁποίων ἐπέρασε τοὺς βραχίονας του, ἔπειτα δὲ μὲ δύο μεγала ξύλινα καρφοβέλινα ἐστερέωσεν ἐπάνω του τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο ἐπανωφόρεμα.'

Εἰς τὸ δισστημα τοῦ καλοκαιρίου οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γενικῶς κοιμῶνται τὴν ἡμέραν· κάποτε βλέπονται εἰς τὴν κορυφὴν βράχου, εἰς μεγαλὴν βακτηρίαν ἐπιστηριγμένοι, σκεπασμένοι ἀπὸ δέρματα, καὶ διόλου ἀκίνητοι. Τὰς νύκτας διαγουν εἰς τὰ δάση μεταξύ τῶν βράχων, τὰς αἰγας φυλάσσοντες ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῶν λύκων, αἰτινες ὑπερπερισσεύουν εἰς τὰ δάση ταῦτα. Αἱ ὄξειαι δὲ καὶ ἄγριαι κραυγαὶ των φοβίζουσι τοὺς κατὰ τύχην ἐκεῖ ὁδοιποροῦντας.

Φαίνονται σχεδὸν ἄμοιροι ἀπὸ ἰδίας. Ὅταν ὁμιλῶσι πρὸς αὐτοὺς ξένοι, εἴτε εἰς πανηγύρεις, εἴτε εἰς ἄλλα μέρη ὅπου ἡ ἀνάγκη τοὺς βιάζει νὰ προστρέξωσιν, ἀποκρίνονται μόνον ναί, ἢ ὄχι, ἢ συχνότερον κάμνουν σχῆμα τι ἀνυπομονησίας, ἢ καὶ χασκουν ὡς μωροί. Μεταξύ των σπανίως συνομιλοῦν· πληκτικὴ τις σιωπὴ

κυριεῖ εἰς τὰ οἰκήματα καὶ τὰ δάση αὐτῶν, τὴν ὁποίαν δὲν διακόπτουν εἰμὴ ὄξειαι κραυγαὶ καὶ ἄγριοι ὀλολυγμοί.

Μ' ὅλα ταῦτα, δὲν κατηγοροῦνται ὡς σκληροί, οὐδ' ἐνοχλοῦν κατὰ τινὰ τρόπον τοὺς πολιτισμένους αὐτῶν γείτονας, ἢ τοὺς ξένους, ὅσοι κατὰ τύχην ἐμβῶσιν εἰς τὰ ὄρια των· εἶναι ἀπλῶς ἀμαθεῖς, καὶ τοῦτο κατὰ φυσικὸν λόγον· διότι σχολεῖα, ἢ ἄλλοι τρόποι διδασκαλίας, δὲν ὑπάρχουν μεταξύ των, καὶ προσέτι στεροῦνται, διὰ τὴν τοποθεσίαν αὐτῶν, πάσης σχέσεως μὲ πλεόν καλλιεργημένους λαούς—οὔτε ἀπὸ παράγγελμα, οὔτε ἀπὸ παραδειγμα ὠφελήθησαν ποτέ. Αἱ μόναι ἰδέαι, τὰς ὁποίας ἔχουν ἐκτὸς τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς ἀμέσους χρείας των, εἶναι ἡ πίστις ἀξιογελάστων τινῶν οἰωνῶν, παλαι ποτὲ γενικῶς παραδεδεγμένων εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἐσχατως ἔγινε μικρά τις ἠθικὴ βελτίωσις τῶν ἡμιαγρίων τούτων, χρεωστούμενη εἰς τοὺς φιλανθρωπικούς ἀγῶνας τῶν ἱερέων τῆς περιχώρου· παρεκκλήσια τινὰ ὠκοδομήθησαν ἐπὶ τῶν μεθωρίων, καὶ ὀλίγοι τινὲς ἀκροάζονται τὰ ἐκεῖ παραδιδόμενα ἠθικῆς καὶ θρησκείας μαθήματα. Μὲ τοιαῦτα μέσα, πλεόν ὅμως ἐκτεταμένα, καὶ μάλιστα βοηθούμενα ὑπὸ τῆς κατασκευῆς ὁδῶν διὰ τῆς χώρας αὐτῶν, ἐνδέχεται γρήγορα νὰ πολιτισθῶσι, καὶ οὕτω ν' ἀποβάλλῃ ἡ Γαλλία τὸ ὄνειδος ὅτι ἔχει κατοίκους τόσον πολὺ μᾶλλον τῶν λοιπῶν Εὐρωπαϊῶν ἐξευτελισμένους.

Ἡ ΑΓΑΘΟΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

ΜΕ ποῖα λόγια δυνάμεθα ν' ἀποδείξωμεν πᾶσαν τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ; Οἱ οὐρανοί, ἡ γῆ, ἡ θάλασσα, καὶ μάλιστα πᾶσα ἡ κτίσις, μεγαλοφώνως ἀναγγέλλουν τὴν ἀγαθότητα του. Εἰς πάντας εἶναι καλὸς ὁ Θεός, καὶ οἱ οἰκτιρμοί του εἶναι ἐπάνω εἰς ὅλα τῶν χειρῶν του τὰ ἔργα. Ποτὲ ὅμως δὲν φαίνεται ἡ ἀγαθότης αὐτοῦ καθαρώτερον παρ' ὅταν εἰσακούῃ τοῦ λαοῦ του τὰς προσευχάς. Δὲν ἀκούει μόνον τὰς προσευχάς των, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνταμείβει διότι ἔρχονται καὶ ζητοῦσιν ἀπ' αὐτόν.

Πράττον οἱ ἄνθρωποι ταιουτατρόπως; Ἐπεριποιήθη ποτὲ κάνεις οὕτω πτωχὸν ζητοῦντα ἐλεημοσύνην; Ἐλαβεν αὐτὸς ποτὲ ὄχι μόνον ἐλεημοσύνην καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπιθυμίας του, ἀλλὰ καὶ μεγάλον βραβεῖον διὰ τὰς ἐνοχλήσεις του;

Τοῦτο ὅμως πράττει ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς παρακαλοῦντας αὐτόν. Τοὺς ἀνταποδίδει εἰς τὸ φανερόν, καὶ τοὺς χαρίζει ἀσυγκρίτως περισσότερα ἀπ' ὅσα ζητοῦσιν ἢ καταλαμβάνουσι.

Ὁ Σολομὼν ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Θεὸν σοφίαν καὶ συνέσιν διὰ νὰ κυβερνᾷ τὸν λαόν του, καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἔδωκε ταύτας, καὶ προσέτι ὅσα δὲν ἐζήτησε, πλοῦτον δηλαδὴ καὶ δόξαν, ὥστε δὲν ἦτο βασιλεὺς κάνεις πλούσιος καὶ ἐντιμὸς ὡς ἐκεῖνος, οὔτε πρὶν αὐτοῦ, οὔτε μετ' αὐτόν, ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἰσραήλ.

ΤΟ ΦΟΝΙΚΟΠΟΤΑΜΟΝ.

Αυτόχθονες Ἴνδοι τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

ΠΡΟ μιᾶς ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐπέκεινα ἑκατοικοῦ-
σεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐπαρχίας τοῦ Νεοβοράκου, ἐπὶ
τῶν ὀχθῶν ῥύακος, Φονικοποτάμου σήμερον λεγομένου,
μικρά τις φυλὴ Ἀμερικανῶν Ἴνδῶν. Λευκός τις, ἤγουν
Ἀγγλαμερικανός, λεγόμενος Στάκιος, μέ τινας τέχνας
τὰς ὁποίας ἐγνώριζε χρησιμεύων εἰς τοὺς ἀγρίους, ἔλαβε
σιωπηλῶς τὴν ἀδειαν νὰ κατοικῆ ἐντὸς εἰς τὰ ὄρια τῶν
ὑπῆρχε δὲ μάλιστα φιλία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ γηραλέου
τινὸς Ἴνδοῦ, Ναωμᾶν τὸνομα, ὅστις ἐσύχναζε καὶ πολ-
λάκις ἐφιλοξενεῖτο εἰς τὸν οἶκόν του. Οἱ αυτόχθονες
Ἀμερικανοὶ οὐδέποτε μὲν συγχωροῦν ἀδικίας, ἀλλ' οὔτε
λησμονοῦν εὐεργεσίας. Ἡ οἰκογένεια συνίστατο ἀπὸ
τὸν Στάκιον, τὴν σύζυγον αὐτοῦ, καὶ δύο τέκνα, ἐν
ἀρσενικὸν καὶ ἐν θηλυκὸν, τὸ μὲν πενταετὲς, τὸ δὲ
τριετὲς.

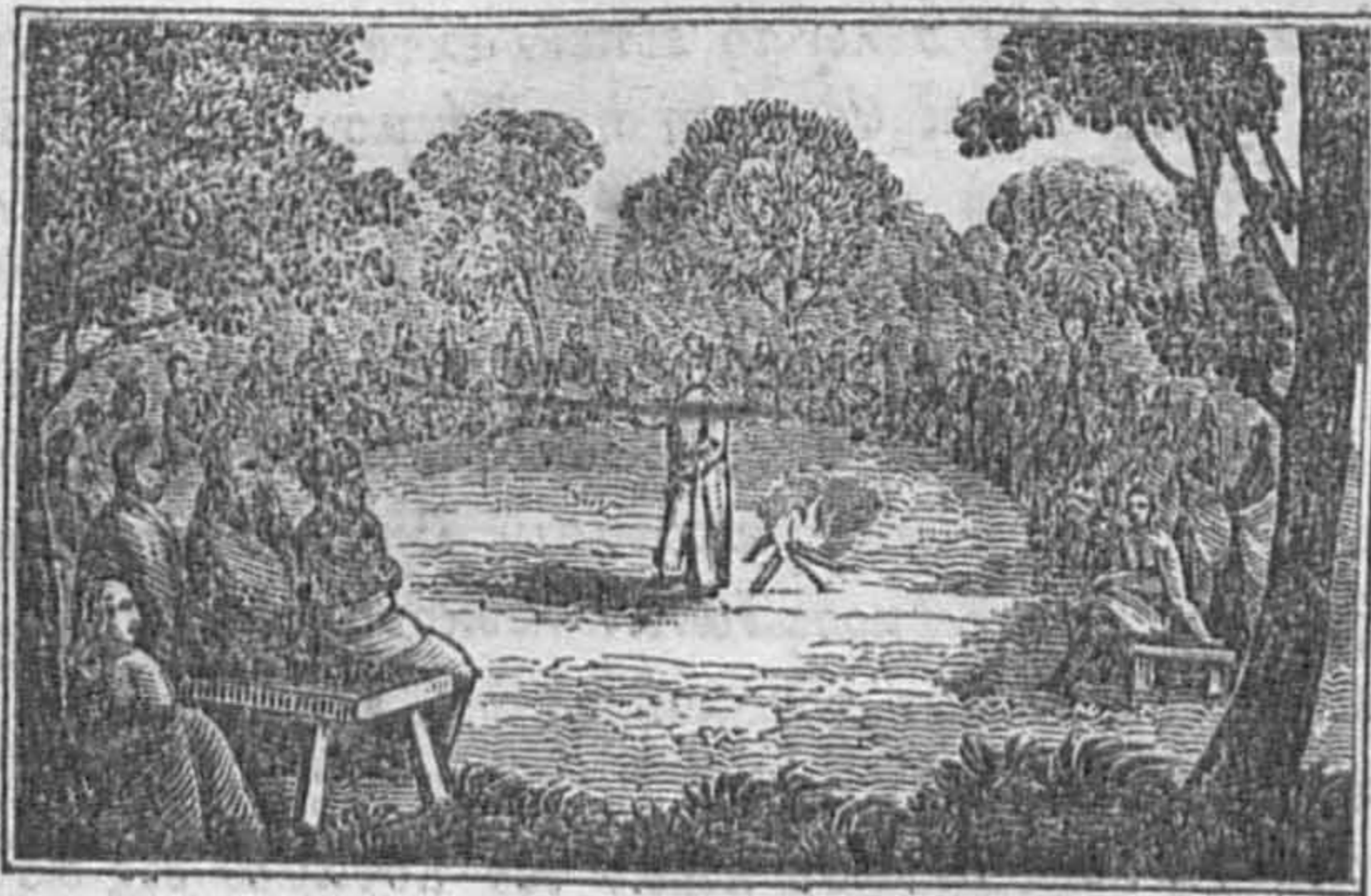
Μίαν τῶν ἡμερῶν ὑπῆγεν ὁ Ναωμᾶν εἰς τὴν καλύβην
τοῦ Στακίου, ἀναφε τὴν σύριγγά του, καὶ ἐκάθισεν.
Ἐφαίνετο σοβαρώτατος· κάποτε ἀνεστέναζεν ἐκ βάρους
φυγῆς, ἀλλὰ γρῦ δὲν τοῦ ἔφευγεν. Ἡ σύζυγος τοῦ
Στακίου, — ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἔλειπε, — τὸν ἠρώτησε τί
τρέχει, — μήπως ἦτον ἀρρώστος. Ὁ γέρον ἐκίνησε
τὴν κεφαλὴν, ἀνεστέναζεν, ἀλλὰ δὲν ὠμίλησε, καὶ μετ'
ὀλίγον ἐξῆλθε. Τὴν ἐπαύριον, ἐπιστρέψας, ἐφέρθη
ταυτοτρόπως. Ἡ γυνὴ λοιπὸν, ἀποροῦσα, ἐδιηγήθη
τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος ἐσυμβούλευσεν
αὐτὴν νὰ βιάσῃ τὸν γέροντα νὰ ἐξηγηθῆ. Ὁ δὲν τὴν
τρίτην ἡμέραν, ὅτε πάλιν ἔκαμε τὴν ἐπίσκεψιν, τὸν
ἐβάρυνε πολὺ πλεον παρὰ τὸ σῆμα. Τέλος, ὁ γέρον
Ἴνδός εἶπεν, 'Εγὼ εἶμαι κόκκινος, τὰ δὲ χλωμὰ πρό-
σωπα εἶναι οἱ ἐχθροὶ μας· διατί νὰ ὀμιλήσω; — 'Ἄλλ'
ὁ ἀνὴρ μου καὶ ἐγὼ εἶμεθα φίλοι σου· χιλιάκις ἔφαγες
ἀλάτι μαζῆ μας, καὶ χιλιάκις τὰ τέκνα μου ἐκάθισαν
ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά σου. Ἄν ἐξεύρης τίποτε, εἶπέ-
το. — 'Ἀλλὰ θέλω χάσειν τὴν ζωὴν μου, ἂν μαθητευ-
θῆ καὶ αἱ λευκόχροοι γυναῖκες δὲν εἶναι καλά νὰ
φυλάττωσι μυστικά, ἀπεκρίθη ὁ Ναωμᾶν. — 'Δοκίμα-
σέ με, καὶ ιδέ. — 'Ὁμνύεις, μὰ τὸ Μέγα σας Πνεῦ-
μα, ὅτι δὲν θέλεις τὸ εἰπεῖν εἰς κανένα ἐκτὸς εἰς τὸν
ἀνδρα σου; — 'Εἰς ποῖον ἄλλον ἔχω νὰ τὸ εἶπω; —
'Ἄλλ' ὀμνύεις; — 'Ὁμνύω, μὰ τὸ Μέγα μας Πνεῦμα,

3^ο γ'.

ὅτι εἰς κανένα δὲν θέλω τὸ εἰπεῖν ἐκτὸς εἰς τὸν ἀνδρα
μου. — 'Οὔτε ἂν σὲ φονεύσῃ ἡ φυλὴ μου διὰ τὴν ἀδε-
λησίαν σου νὰ τὸ εἶπῃς; — 'Οὔτε ἂν μὲ φονεύσῃ ἡ
φυλὴ σου διὰ τὴν ἀδελησίαν μου νὰ τὸ εἶπω.'

Ὁ Ναωμᾶν τότε τὴν ἐγνωστοποίησεν, ὅτι διὰ τινας
ἀδικίας τῶν ὁμογενῶν της, οἱ ὁμόφυλοί του ἦσαν πα-
ρωργισμένοι, καὶ εἶχαν ἀπόφασιν ἐκείνην τὴν νύκτα
νὰ σφάζωσιν ὅσους ἐπρόφθαναν λευκοὺς οἰκιστάς· ὅτι
πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀνδρα της, καὶ ὅσον τὸ δυ-
νατὸν κρυφὰ καὶ γρήγορα νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὸ μονόξυλόν
των, καὶ νὰ καταφύγῃ πέραν τοῦ ποταμοῦ εἰς ἀσφα-
λὲς τι μέρος. 'Κάμε γρήγορα, καὶ πρόσεχε μὴ βάλῃς
κανένα εἰς ὑποψίαν,' εἶπεν ὁ Ναωμᾶν, ἐνῶ ἀνεχωροῦ-
σεν. Ἡ καλὴ γυνὴ ὑπῆγεν εἰς ἐντάμωσιν τοῦ ἀνδρός
της, ὁ ὁποῖος ὠψάρευεν εἰς τὸν ποταμὸν, τὸν ἐδιηγήθη
τὰ τρέχοντα, καὶ, χωρὶς διόλου νὰ χάσῃ καιρὸν, ἐπρο-
χώρησεν εἰς τὸ πλοιάριον αὐτῶν, τὸ ὁποῖον κατὰ δυσ-
τυχίαν ἦτο γεμάτον ἀπὸ ὕδωρ. Ἐπέρασεν ὀλίγη
ᾠρα ἕως νὰ τὸ ἀδειάσωσιν· εἰς δὲ τὸ ἀναμεταξὺ, ὁ
Στάκιος ἐνθυμήθη τὸ τουφέκιόν του, καὶ ὑπῆγεν εἰς
τὸν οἶκον νὰ τὸ ἐπάρῃ. Εἰς ὅλα ταῦτα ἐπέρασε καιρὸς,
πολύτιμος διὰ τὴν ἀθλίαν ταύτην οἰκογένειαν. Τοῦ
Ναωμᾶν αἱ καθημέραν ἐπισκέψεις, καὶ ἡ ὑπὲρ τὸ σῆ-
μα σοβαρότης του, εἶχαν βάλειν εἰς ὑποψίαν μερι-
κοὺς ἀγρίους, οἵτινες διὰ τοῦτο παρετήρουν προσεκτι-
κῶς τοῦ Στακίου τὰ κινήματα. Νέος τις Ἴνδός, βαλ-
μένος ἐξεπίτηδες νὰ φυλάττῃ, βλέπων ὅλην τὴν οἰκογέ-
νειαν ἐτοιμαζομένην νὰ ἐμβῆ εἰς τὸ μονόξυλον, ἔτρε-
ξεν εἰς τὸ Ἴνδικὸν χωρίον, ἀπέχον ὡς ἐν μίλιον, καὶ
ἔδωκε τὴν εἶδησιν. Πέντε Ἴνδοὶ συνηθροίσθησαν,
ἔδραμαν πρὸς τὸν ποταμὸν, ὅπου ἦσαν δεμένα τὰ μονό-
ξυλά των, ἐπήδησαν μέσα, καὶ ἤλαυναν ἕκαστος τὸ
κωπίον αὐτοῦ ἐξοπίσω τοῦ Στακίου, ὅστις εἶχεν ἤδη
προχωρήσειν ἀρκετά. Τόσον δὲ ταχέως ἐπλησίαζαν,
ὥστε, δις ἀφήσας τὸ κωπίον, ἐπίασε τὸ τουφέκιον.
'Ἄλλ' ἡ γυνὴ τοῦ ἐμπόδισεν αὐτὸν νὰ πυροβολήσῃ,
εἰπούσα ὅτι, ἂν ἐπυροβόλει, καὶ ὕστερον ἐπιάνοντο,
ἤθελαν ὑποφέρειν τὰ πάνδεινα. Ἐπολεμοῦσε λοιπὸν
ὁ ἀθλιός εἰς τὸ κωπίον, ἕως οὗ ἰδρῶτος ῥανίδες μεγάλαι
ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του. Τίποτε ὁμοῦ δὲν ὠφέ-
λησεν· οἱ Ἴνδοὶ τοὺς ἐπρόφθασαν, ὀλίγον ἀπέχοντας
τῆς ξηρᾶς, καὶ τοὺς ἐγύρισαν ὀπίσω, μὲ ἀγρίους ἀλα-
λαγμοὺς θριάμβου.

Ἀποβάντες, ἔκαυσαν τὸν οἶκον τοῦ Στακίου, καὶ
ἔσυραν αὐτὸν, τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του εἰς τὸ
χωρίον. Ἐδῶ συνηθροίσθησαν οἱ προῦχοντες τῶν
γερόντων, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ Ναωμᾶν, διὰ νὰ σκε-
φθῶσι περὶ τοῦ προκειμένου. Ὁ πρόεδρος τοῦ συμβου-
λίου εἶπεν ὅτι κάποιος ἀνδρῶπος ἰδικός των, ἀναμφι-
βόλως, εἶχε πράξειν ἐγκλημα καθοσιώσεως, εἰδοποιή-
σας τὸν λευκὸν Στάκιον περὶ τῶν σκοπῶν τῆς φυλῆς, —
καὶ ἐπρότεινε νὰ ἐξετάσωσι τοὺς αἰχμαλώτους, διὰ νὰ
μάθωσι ποῖος ἔδωκε τὴν εἶδησιν. Οἱ γέροντες ἔστη-
ξαν εἰς τοῦτο, καὶ ὁ Ναωμᾶν μεταξὺ τῶν ἄλλων. Πρῶ-

Ἰνδῶν Συμβούλιον.

τον ἠρωτήθη ὁ Στάκιος ἀπὸ ἑνα τῶν γερόντων, ὅστις ὠμίλει Ἀγγλικά, καὶ διηρμήνευεν εἰς τοὺς λοιπούς. Ὁ Στάκιος δὲν ἠθέλησε νὰ προδώσῃ τὸν φίλον του. Ἡρωτήθη ἔπειτα ἡ γυνὴ του, ἐνῶ συγχρόνως δύο ἄγριοι ἔστεκαν ἀπειλοῦντες νὰ θανατώσωσι τὰ τέκνα, ἐὰν δὲν τὸ ὠμολόγει. Ἐζήτησε νὰ σκεπάσῃ τὴν ἀλήθειαν, μὲ λόγια ὅτι ἴδεν ὄνειρον τὴν προτεραίαν νύκτα, τὸ ὅποιον τὴν ἐτρόμαξε, καὶ διὰ τοῦτο κατέπεισε τὸν ἄνδρα τῆς νὰ φύγῃ. Ἐπὶ τὸ Μέγα Πνεῦμα ποτὲ δὲν καταδέχεται νὰ ὁμιλήσῃ δι' ὀνείρου εἰς πρόσωπον λευκόν, εἶπεν ὁ γέρον Ἰνδός· Ἐγὼ γὰρ εἶμαι δίγλωσσος καὶ διπρόσωπος· εἰπέ τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ μὴ, τὰ τέκνα σου ἐξαπαντος θανατόνονται. Ὁ υἱὸς καὶ ἡ κόρη τῆς ἐφέρθησαν τότε πλησίον αὐτῆς, καὶ οἱ δύο ἄγριοι ἔστεκαν ἐπανωθέν των, ἔτοιμοι νὰ ἐκτελέσωσιν αἱματώδεις διαταγὰς.

Ὁνοματίζεις, εἶπεν ὁ γέρον Ἰνδός, τὸν κοκκινόχροον, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν φυλὴν του; Τρεῖς φορές θέλω σ' ἐρωτήσῃν. Ἡ μήτηρ δὲν ἀπεκρίθη. Ὁνοματίζεις τὸν προδότην; Αὕτη εἶναι ἡ δευτέρα φορά. Ἡ ἀθλία μήτηρ ἐκύτταξε τὸν ἄνδρα τῆς, ἔπειτα δὲ τὰ τέκνα τῆς, καὶ ὠμμάτιασε τὸν Ναωμάν, ὅστις ἐκάθητο καπνίζων μὲ ἀτάραχον σοβαρότητα. Ἐσφιγξε τὰς χεῖρας τῆς, ἐδάκρυσε, ἀλλὰ δὲν ἤνοιξε στόμα. Ὁνοματίζεις τὸν προδότην; Αὕτη εἶναι ἡ τρίτη καὶ τελευταία φορά. Ἡ στενοχωρία τῆς μητρός ὑπερηύξησε, πάλιν ἐρρίψε βλέμμα εἰς τὸν Ναωμάν, ἀλλ' ἦτο ψυχρὸν καὶ ἀκίνητον τὸ ὄμμα του. Παῦσις στιγμιαία ἠκολούθησε, καὶ τὰ ὄργανα τοῦ θανάτου ἦσαν ὑψωμένα ὑπὲρ κεφαλῆς τῶν τέκνων, τὰ ὅποια παρεκάλου τὴν μητέρα των νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ τὰ σκοτώσωσι.

Στάσου, ἐφώνησεν ὁ Ναωμάν. Πᾶν ὄμμα ἐστράφη πρὸς αὐτόν. Στάσου, ἐπανέλαβε μὲ τόνον ἐξουσίας. Λευκὴ γυναι, ἐφύλαξες τὸν λόγον σου μέχρι τελευταίας στεγμῆς. Ἐγὼ εἶμαι ὁ προδότης. Ἐφαγα ἀπὸ τὸ ἄλας, ἐθερμάνθην εἰς τὸ πῦρ, ἐμέθεξα τῆς φιλοφροσύνης τῶν Χριστιανῶν τούτων λευκῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐγὼ τοὺς ἐφάνέρωσα τὸν κίνδυνον. Εἶμαι μαραμμένος, ἀφυλλος, ἀκλωνος κορμός· κατακόφετέ με, ἂν θέλετε· εἶμαι ἔτοιμος. Ὁλολυγμός ἀγανακτήσεως ἤχησε πανταχόθεν. Ὁ Ναωμάν κατέβη ἀπὸ τὸ λοφί-

διον ὅπου ἐκάθητο, περιτύλιξε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μὲ τὸν δερμάτινον μανδύαν του, καὶ ὑπέκυψεν εἰς τὸ πεπρωμένον. Ἐπεσε νεκρὸς εἰς τοὺς πόδας τῆς γυναικός, μ' ἕνα κτύπον τοῦ πελέκεως.

Ἄλλ' ἡ θυσία τοῦ γέροντος Ἰνδοῦ, καὶ τὸ ἀμετάτρεπτον τῆς Χριστιανῆς, δὲν ἤρκεσαν εἰς σωτηρίαν τῶν ἐπιλοίπων. Ἐχάθησαν—πῶς, εἶναι περιττὸν νὰ εἴπωμεν· ἡ δὲ μνήμη τῆς συμφορᾶς αὐτῶν διατηρεῖται εἰς τ' ὄνομα τοῦ τερπνοῦ ρύακος, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ἰποίου ἔζησαν καὶ ἀπέθαναν,—διότι μέχρι τῆς σήμερον Φονικοπόταμον αὐτὸν καλοῦσι.

ΠΕΡΙ ΝΗΣΤΕΙΑΣ.

ΔΕΝ εἶναι ἀμφιβολία ὅτι οἱ Ἀπόστολοι ἐνήστευαν εἰς τινὰς περιστασεις, ἐνόνοντες τὴν προσευχὴν μὲ τὴν νηστείαν, ἀλλ' ὄχι πολλὰς ἡμέρας ἀλλεπαλλήλους, οὐδὲ περιοδικῶς εἰς ὥρας τινὰς τοῦ ἔτους ὠρισμένας. Οἱ μετ' αὐτοῦς, κατὰ μὲν τὴν πρώτην καὶ δευτέραν ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, ἔπρασαν τὸ αὐτὸ, ἀφίνοντες ὁμῶς εἰς καθένα τὴν ἄδειαν νὰ νηστεύῃ ὅσον ἤθελε, καὶ ὅτε ἤθελε, καὶ ἡ νηστεία των ἦτο παντελὴς ἀποχὴ τροφῆς. Μόνην περιοδικὴν νηστείαν εἶχαν, εἰς μνήμην τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ, τὴν πρὸ τοῦ Πάσχα ἐβδομάδα, τὴν ἐπονομασθεῖσαν μεγάλην. Τινὲς θέλουσι, ὅτι ἐφύλασσαν καὶ τὴν νηστείαν τῆς Τετραδῆς καὶ τῆς Παρασκευῆς. Τὴν τρίτην ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα ἐνομίσθησαν ἀπὸ πολλοῦς αἱ περιοδικαὶ νηστεῖαι ἀναγκαιότεραι (εἰς τὰς ὁποίας οἱ Δυτικοὶ Χριστιανοὶ ἐπρόσθεσαν καὶ τὴν νηστείαν τοῦ Σαββατοῦ)· ἡ νηστεία ὁμῶς δὲν ἦτο (τοῦλάχιστον εἰς πολλοὺς) παντελὴς ἀποχὴ τροφῆς, ἀλλὰ διακρίσις βρωμάτων, ζώων χερσαίων ἢ θαλασσίων, ἢ καὶ ξηροφαγία. Τὴν τετάρτην ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, πρώτη ἡ συγκροτηθεῖσα κατὰ τὸ 341 ἔτος ἐν Γαγγρα σύνοδος ἐκύρωσε τὰς νηστείας, λέγουσα, Ἐἰ τις τῶν ἀσκουμένων χωρὶς σωματικῆς ἀνάγκης ὑπερηφανεύοιτο, καὶ τὰς παραδεδομένας νηστείας εἰς τὸ κοινόν, καὶ φυλασσομένας ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας παραλίω, ἀναθεμα ἔστω. Περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἔλεγε καὶ ὁ Κύριλλος Ἱεροσολύμων, Ἐνηστεύομεν οἶνον τε καὶ κρεῶν ἀπεχόμενοι, οὐχ ὡς βδελύγματα μισοῦντες, ἀλλὰ τὸν μισθὸν προσδοκῶντες, κτλ. Πρὸς τὰ τέλη ὁμῶς τῆς αὐτῆς ἑκατονταετηρίδος ἄλλος πατὴρ ἐκκλησιαστικὸς, ὁ Αὐγουστῖνος, ἔλεγε, Ποίας ἡμέρας χρεωσταῶμεν, καὶ ποίας ὄχι, νὰ νηστεύωμεν, περὶ τούτου δὲν εὐρίσκω τί ὠρισμένον ἀπ' ἐντολῆς τοῦ Χριστοῦ ἢ τῶν Ἀποστόλων.

Περὶ δὲ τῆς πρὸ τοῦ Πάσχα λεγομένης μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, πρώτη ἡ κατὰ τὸ 366 ἔτος συγκροτηθεῖσα εἰς τὴν Λαοδικεῖαν σύνοδος τοπικὴ λέγει, Δεῖ πᾶσαν τὴν τεσσαρακοστὴν νηστεύειν ξηροφαγοῦντας. Ὁ κανὼν ἀποβλέπει μόνην τὴν Λαοδικεῖαν καὶ τὰς περὶ αὐτὴν χώρας, ἐπειδὴ ἄλλοι εἰς ἄλλους τόπους οὐτ' εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν οὐτ' εἰς τὸ εἶδος τῆς τροφῆς

ἔσυνφωνοῦσαν. Ἡ ξηροφαγία ἢ ὠμοφαγία ἐφυλάσσειτο ἀπὸ τινὰς, ἀλλὰ μόνην τὴν μεγάλην ἐβδομοδα, ἔγουν τὰς ἑξ ἡμέρας τὰς πρὸ τῆς Ἀναστασιως, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἐπιφανιος, τῆς αὐτῆς καὶ οὗτος ἑκατονταετηρίδος πατήρ. Ἰὰς δὲ ἑξ ἡμέρας πρὸ τοῦ Πασχα ἐν ξηροφαγία διατελοῦσι πεντες οἱ λαοὶ, φημί δὴ ἄρτω καὶ ἀλλὶ καὶ ἕδατι τότε χρώμενοι πρὸς ἐσπέραν· σιωπῶν περὶ τῆς νηστείας τῶν πρὸ τῆς ἑξαήμερου ταύτης λοιπῶν ἡμερῶν τῆς τεσσαρακοστῆς. Ἀναπληροῦναι τὴν σιωπὴν ταύτην ὁ Εἰρηναῖος, ἐπίσκοπος Λουγδούνου, ἀκμασας περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ἡ τεσσαρακοστὴ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐμβῆναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἢ καὶ δὲν ἦτον ἀκόμη κοινὴ εἰς ὅλας τὰς κατὰ μέρος ἐκκλησίας. Ἰδοὺ τί λέγει γραφῶν πρὸς τὸν Ποπαν Βίκτορα· Οὐδὲ γὰρ μόνον περὶ τῆς ἡμέρας ἐστὶν ἡ ἀμφισβήτησις, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ εἶδους αὐτοῦ τῆς νηστείας. Οἱ μὲν γὰρ οἴονται μίαν ἡμέραν δεῖν αὐτοὺς νηστεύειν, οἱ δὲ, δύο· οἱ δὲ, καὶ πλείονας· οἱ δὲ τεσσαρακοκτα ἕρας τε ἡμερινὰς καὶ νυκτερινὰς συμμετροῦσι τὴν ἡμέραν αὐτῶν. Καὶ τοιαύτη ποικιλία τῶν ἐπιτηρούτων οὐ νῦν ἐφ' ἡμῶν γεγонуῖα, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρότερον ἐπὶ τῶν πρὸ ἡμῶν, καὶ οἱ δὲν ἔλαττον πεντες οὗτοι εἰρήνευσαν τε, καὶ εἰρηνεύομεν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἡ διαφωνία τῆς νηστείας τὴν ὁμόνοιαν τῆς πίστεως συνίστησι. Ἐδῶ βλέπεις τέσσαρας διαφορὰς τῶν νηστευόντων· οἱ μὲν ἐνήστευαν μίαν μόνην ἡμέραν, τὸ μέγα Σαββατον· οἱ δὲ, δύο, ἔγουν τοῦτο καὶ τὴν πρὸ τούτου Παρασκευὴν· ἄλλοι πλείονας, δηλονότι τὴν ἑξαήμερον ὅλην τῆς μεγάλης ἐβδομοδος· καὶ τινὲς τελευταῖον, τεσσαρακοκτα μόνας ἕρας ἀδιακόπους, ἀρχίζοντες ἀπὸ τὴν μεγάλην Παρασκευὴν, καὶ λογαριζόντες αὐτὰς ὡς μίαν ἡμέραν. Τοῦτο λύει τὴν ἀπορίαν τοῦ ἱστορικοῦ Σωκρατους, διὰ τί, διαφέροντες τόσον οἱ νηστευταί, ὠνόμαζαν ὁμοῦς ὅλοι συμφώνως τὴν νηστείαν Τεσσαρακοστὴν. Εἰς τὴν Ῥώμην (λέγει) ἐνήστευαν τρεῖς ἐβδομοδας ἀκολούθους· Τρεῖς πρὸ τοῦ Πασχα ἐβδομοδας, πλὴν Σαββάτου καὶ Κυριακῆς, συνημμένας νηστείουσιν· εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην, τὴν Ἰλλυρίαν καὶ τὴν Ἀλεξανδρείαν, ἑξ· Πρὸ ἐβδομάδων ἑξ τὴν πρὸ τοῦ Πασχα νηστείαν νηστείουσιν, τεσσαρακοστὴν αὐτὴν ὀνομάζοντες· ἀλλοῦ δὲ ἤρχιζαν τὴν νηστείαν πρὸ ἑπτὰ ἐβδομοδων, ἀλλ' εἰς τρόπον, ὥστε νὰ νηστεύωσι τρεῖς μόνους πενταήμερους καὶ ἀνακολούθους νηστείας· Ἄλλοι πρὸ ἑπτὰ τῆς ἑορτῆς ἐβδομάδων τῆς νηστείας ἀρχόμενοι, καὶ τρεῖς μόνους πενθημέρους ἐκ διαλειμμάτων νηστεύοντες, οὐδὲν ἦττον καὶ αὐτοὶ τεσσαρακοστὴν τὸν χρόνον τοῦτον καλοῦσι. Καὶ θαυμάσαι μοι ἔπεισι πῶς οὗτοι, περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν διαφωνοῦντες, τεσσαρακοστὴν αὐτὴν ὀνομάζουσι. Παύει τὸν θαυμασμόν, καὶ λύει τὴν ἀπορίαν, ὁ εὐαγγελιστῆς Ματθαῖος, λέγων περὶ τοῦ Χριστοῦ, πειραζομένου εἰς τὴν ἔρημον ἀπὸ τὸν διάβολον, Καὶ νηστεύσας ΗΜΕΡΑΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΝΥΚΤΑΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ,

ἕστερον ἐπέινασε. Τὴν τεσσαρακοκταήμερον ταύτην τελείαν ἀποχὴν ἀπὸ βρώματα ἠθέλησαν ὀπωσοῦν νὰ εἰκονίσωσιν οἱ παλαιοὶ Χριστιανοί, ἀπέχοντες ὀλότελα ἀπὸ βρώματα ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΩΡΑΣ ΗΜΕΡΙΝΑΣ ΚΑΙ ΝΥΚΤΕΡΙΝΑΣ κατὰ τὴν ἀνωτέρω μαρτυρίαν τοῦ Εἰρηναίου. Καὶ κρίνω πιθανὸν ἢ μάλλον βέβαιον, ἔτι ἀπὸ τὴν τεσσαρακοκτα ὥρῶν ταύτην ἀποχὴν ἤρχισεν ἢ πρὸ τοῦ Πασχα νηστεία, τῆς ὁποίας ἔπειτα ἠῆξσαν κατὰ μικρὸν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, ἕως νὰ τὴν καταφέρωσιν εἰς ἀληθινὴν τεσσαρακοκτα ἡμερῶν νηστείαν.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς διαφωνίας εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν τῆς νηστείας· ἀλλὰ δὲν ἦσαν συμφωνότεροι οἱ δ' εἰς τὸ εἶδος τῶν ἀπαγορευμένων βρωμάτων. Ἰδομεν ὅτι εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἱεροσολύμων Κυρίλλου (τεταρ. ἑκατονταετηρ.) ἀπεῖχαν, ὡς ἀπέχομεν καὶ σήμερον, ἀπὸ κρέατα (ἔγουν χερσαίων ζώων σάρκας)· δὲν μᾶς λέγει ὁμοῦς ὁ Κύριλλος, ἂν ἡ τοιαύτη ἀποχὴ ἦτο κοινὴ εἰς ὅλην τὴν ἐκκλησίαν, ἢ ἂν ἐγένετο μόνον εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ τοὺς πλησιοχώρους τόπους. Πιθανὸν ὅτι δὲν ἦτο κοινὴ, ἀλλ' ἐπεκράτει ἀκόμη (εἰς τινὰς καὶ μερικὰς ἐκκλησίας) ἡ ἀρχαιοτέρα διαφορὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ μὲν ἀπεῖχαν ὀλότελα ἀπὸ ἐμφύχα, οἱ δὲ ἐγειύοντο μόνον ὀψάρια, καὶ ἄλλοι μετὰ τῶν ὀψαρίων καὶ ὄρνεα, διίσχυριζόμενοι ὅτι καὶ τὰ πτηνὰ ἀπὸ τὰ ἕδατα ἐγεννήθησαν ὡς τὰ ὀψάρια (κατὰ τὸ ἑξαγαγέτω τὰ ἕδατα ἐρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν καὶ πετεινὰ πετόμενα, κτλ.) ἄλλοι ἀπεῖχαν ἀπὸ αὐγὰ, καὶ ἀπὸ καρποὺς δένδρων· ἄλλοι ἔτρωγαν ξηρὸν μόνον ἄρτον, καὶ ἄλλοι ἄλλως, ὡς λέγει· Οἱ μὲν γὰρ πάντῃ ἐμφύχων ἀπέχονται· οἱ δὲ τῶν ἐμφύχων ἰχθύς μόνους μεταλαμβάνουσι· τινὲς δὲ σὺν τοῖς ἰχθύσι καὶ τῶν πτηνῶν ἀπογεύονται, ἐξ ἕδατος καὶ αὐτὰ, κατὰ τὸν Μωϋσέα, γεγενῆσθαι λέγοντες· οἱ δὲ καὶ ἀκροδρύων καὶ ὠῶν ἀπέχονται· τινὲς δὲ καὶ ξηροῦ ἄρτου μόνου μεταλαμβάνουσιν· ἄλλοι δὲ οὐδὲ τούτου. Ἔτεροι δὲ, ἄχρις ἐννατῆς ὥρας νηστεύοντες, διάφορον ἔχουσι τὴν ἐστίασιν. —ΚΟΡΑΗΣ.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

Ἡ ΑΙΓΥΠΤΟΣ εἶναι χώρα, τὴν ὁποίαν καὶ ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ῥώμη ἐβλεπαν με θαυμασμόν· αὐτοῦ ἐγεννήθη ὁ Μωϋσῆς, ὁ μέγας νομοθέτης καὶ ἐλευθερωτῆς τοῦ Ἰσραήλ, καὶ αὐτοῦ, βρέφος ὢν, μετεκομίσθη ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου διὰ ν' ἀποφύγη τὴν Ῥομφαίαν τοῦ Ἡρώδου· εἶναι χώρα, περισπούδαστος εἰς τὸν ἀρχαιολόγον, τὸν φιλόσοφον, τὸν φυσικόν, καὶ, πρὸ πάντων, εἰς τὸν εὐσεβῆ τῆς Γραφῆς ἀναγνώστην· εἶναι ταῦντι χώρα, ἣτις ἐνήργησε τὰ μέγιστα ἐπάνω εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους, καὶ δι' αὐτῶν ἐπάνω εἰς ὅλα τὰ πολιτισμένα ἔθνη.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ἡροδότου, τοῦ ἀρχαιοτάτου ὡς καὶ αὐθεντικωτάτου τῶν ὄσοι περὶ αὐτῆς ἐπραγματεύ-

ἤσαν ἱστορικῶν, ὑπῆρξαν ἀπαραλλάκτως ὅμοια τὰ ὄριά της. Ἐκ τῆς Μεσογείου ἕως εἰς τοὺς καταρράκτας τῆς Συήνης καὶ τὴν Ἐλεφαντίνην νῆσον, τὸ μῆκος αὐτῆς, εἴτε ἐπὶ Μωϋσέως, Ἡροδότου, τῶν Πτολεμαίων, ἢ καὶ ἐφ' ἡμερῶν μας, εἶναι σωστὰ 600 μίλια. Τοσοῦτον εἶναι ἀκριβῶς καὶ τὸ μῆκος τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἀπὸ τὴν πρὸς μεσημβρίαν νῆσον Οὐῆκτιν ἕως εἰς τὸ βορεινότατον τῆς Σκωτίας ἄκρον. Τὸ κατὰ μέσον ὄρον πλάτος τῆς Αἰγύπτου εἶναι δέκα μίλια· διότι, ἂν καὶ εἷς τινὰς τόπους φθάνη εἰς 50, εἰς ἄλλους εἶναι μόνον δύο. Τὴν ὑπερβολικὴν ταύτην στενότητα ὑποδηλοῦντες οἱ ἀρχαῖοι, ἔλεγαν ὅτι δύο ἄνθρωποι στεκόμενοι ἐπὶ τῶν ἄκρων αὐτῆς ἠμποροῦν ν' ἀκούσωσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

Τὸ κατὰ μέσον ὄρον πλάτος τῆς Μεγάλης Βρετανίας εἶναι 100 μίλια, ὅθεν καὶ περιέχει δεκάκις τόσα τετραγωνικά μίλια, ὅσα ἡ Αἴγυπτος· ἀλλ' εἰς τὴν μικρὰν ταύτην περιοχὴν ἔζων ἐπὶ Πτολεμαίων περὶ τὰ 20,000,000 κατοίκων, καὶ πιθανὸν ὅτι ἀρχαιότερα ἦτον ἐτι πολυανθρωποτέρα· ἐνῶ καθ' ὅλην τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, περικλειομένης καὶ τῆς Ἰρλανδίας, ὑπάρχουν μόνον 25 ἑκατομμύρια ψυχῶν, καὶ, μ' ὅλον τοῦτο, δὲν λείπουν παράπονα ὅτι ὁ τόπος ὑπερπλήθει.

Σημειωτέον ὅτι, ἂν καὶ ὑπῆρχε τοσαύτη πολυανθρωπία εἰς τὴν Αἴγυπτον, δὲν φαίνεται ὅμως νὰ ἐγίνοντο μετοικεσίαι εἰς ἄλλας χώρας. Κάμμίαν ἐντύπωσιν δὲν ἔκαμεν εἰς τὰ γειτονικά τῆς Ἀφρικῆς μέρη, ἧτις τότε, ὡς καὶ σήμερον, ἦτον ἐν γένει ὀλιγάνθρωπος.

Εἰς τί ν' ἀποδώσωμεν τὴν πολυανθρωπίαν ταύτην τῆς Αἰγύπτου; τίμῳ τρόπῳ τοσοῦτον ἐξεπέρασε τῆς μεγάλης ἐκείνης ἠπείρου ὅλα τὰ λοιπὰ μέρη; τῆς Αἰγυπτιακῆς μεγαλειότητος ἀληθινὴ πηγὴ ἐστάθη ὁ ποταμὸς Νεῖλος, — ποταμὸς ὁ πλέον ἀξιόλογος τῶν ὅσοι ρέουν ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Οὗτος φημίζεται ἐξίσου εἰς τὰς ἱεράς Γραφάς καὶ εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς συγγραφεῖς. Ὁ Νεῖλος διαφέρει ἀπὸ τοὺς πλειοτέρους τῶν ἄλλων ποταμῶν κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν στομάτων του. Ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν ἐπτάστομον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀρχαῖοι ἐσεβάζοντο μεγάλως τὸν ἀριθμὸν ἐπτά, τοῦτο ἠῆξαν τὴν πρὸς τὸν Νεῖλον ὑπόληψιν.

Ἄλλο τί ἰδίωμα ἔχει ὁ Νεῖλος, ὅτι συνίσταται ἀπὸ ἓνα μόνον ρύακα, οὐδὲν λαμβάνων παραποτάμιον διὰ 1200 μίλια ἐκ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ. Κατὰ τοῦτο εἶναι ἀνόμοιος παντὸς ἄλλου ποταμοῦ. Εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἐφάνη τόσον μεγαλοπρεπῆς, ὥστε καλεῖ αὐτὸν μονάρχην τῶν ποταμῶν.

Ἄλλο τοῦ Νεῖλου ἰδίωμα εἶναι τὸ ἐπικαλύπτει τὴν πηγὴν αὐτοῦ σκότος. Χιλιάκις ἐπροβλήθη, Πόθεν πηγάζει; ἀλλὰ μέχρι τῆς παρούσης στιγμῆς μένει ἄγνωστον. Καμβύσης, ὁ μονάρχης τῶν Περσῶν, ὁ κυριεύσας τὴν Αἴγυπτον, ἀπέστειλε δύο ἑκστρατείας διὰ νὰ ἐξακριβώσωσι τοῦτο, τὴν μὲν διὰ τῆς Λιβυκῆς ἐρήμου, τὴν δὲ ἀπὸ τὸν δρόμον αὐτὸν τοῦ ποταμοῦ. Ἡ

πρῶτη δὲν ὑπέστρεψε ποτὲ, χαθεῖσα ἀναμφιβόλως εἰς τὰς καυστηρὰς ἄμμους τῆς ἐρημίας· ἡ δὲ ἐδιώχθη ὀπίσω ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τὸ σκοπούμενον.

Καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔστειλεν, ὡς ὁ Καμβύσης, δύο ἑκστρατείας, τὴν μὲν διὰ τῆς ἐρήμου, τὴν δὲ διὰ τοῦ ποταμοῦ. Ἡ δευτέρα συνοδία ἐχάθη· τῆς δὲ πρῶτης ἔστησε τὴν πρόοδον ἡ θερμότης, αἱ τῆς ἄμμου ἀνεμοταραχαὶ, καὶ ὁ χαμὸς τῶν ζωοτροφιῶν των, ὥστε ὑπέστρεψαν ἄπρακτοι.

Πολλὰς ἄλλας ἐπιχειρήσεις ἔκαμαν ἔκτοτε, τὰς μὲν οἱ ἀπόστολοι τῆς Ῥώμης κατὰ τὸν μεσαιῶνα, τὰς δὲ μόναρχοι τινὲς Εὐρωπαῖοι εἰς ἐποχὰς ὀψιμωτέρας. Ὁ περιβόητος Μύγγος Πάρκ ἔκαμε δύο ἑκστρατείας, ἐφνεύθη δὲ ὑπὸ τῶν ἐντοπίων. Ἐντὸς τῆς τελευταίας πεντηκονταετηρίδος διάφοροι ἄλλοι περιηγηταὶ Ἀγγλοὶ ἐζήτησαν νὰ εὕρωσι τὴν πηγὴν τοῦ Θαυμασίου τούτου ποταμοῦ, ἀλλ' ἐτι ὑπεκφεύγει πᾶσαν ἐρευναν, καὶ μέχρι τῆς σήμερον δὲν ἐσηκώθη ὁ καλύπτων αὐτὴν πέπλος. Ὁ διάσημος περιηγητὴς Bruce ἐνόμισεν ὅτι εἶχε κάμειν τὴν ἀνακάλυψιν, ἀλλ' ἔκτοτε ἀπεδείχθη λανθασμένος.

Ἄλλο ἰδίωμα τοῦ Νεῖλου εἶναι ἡ περιοδικὴ αὐτοῦ πλημμύρα. Ὡς πρὸς τὰς πλημμύρας ἄλλων μεγίστων ποταμῶν, καθὼς τοῦ Ὀρονόκου εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, τοῦ Μισσισίππου καὶ Μισσουρίου εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, τοῦ Γάγγου εἰς τὴν Ἰνδοστάν, καὶ ἄλλων ἀλλαχοῦ, τὸ αἷτιον εἶναι πρόδηλον. Πάντοτε προηγούνται αὐτῶν βροχαὶ ἀφθονοὶ, ἢ χιόνος διαλύσεις. Ἄλλ' ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Νεῖλου βλέπει ὁ περιηγητὴς τὸν ποταμὸν ἀρχίζοντα νὰ ἀναβαίνει, εἰς καιρὸν ὅτε οὐδὲ βροχὴ ἔπεσεν, οὐδ' ἀνεμοὶ τινὲς ἰδιαιτέροι ἐπνευσαν, οὐδὲ νέφος κἂν ἐφάνη εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἐὰ ὕδατα ἀρχίζουν νὰ ἀναβαίνωσι περὶ τὴν 9—21ην Ἰουνίου, καὶ ἐξακολουθοῦν ἕως οὗ γίνεται πέλαγος ἡ Αἴγυπτος ὅλη· τότε δὲ, εἰς προσδιωρισμένην χρόνον περίοδον, πίπτουν βαθμηδὸν, καὶ, ἐπανερχόμενα εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, ρέουν ὡς ἀρχήτερα μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ αὐτοῦ καιροῦ τὸ προσεχὲς ἔτος. Ἐῆρανε τὸν Νεῖλον, καὶ ἡ Αἴγυπτος ἠθέλε καταντήσῃ ἐρημία· τῶντι, ὡς ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι, ἡ Αἴγυπτος ὁῶρον ἐστὶ τοῦ Νεῖλου. Αἱ πλημμύραι αὐτοῦ νομίζεται γενικῶς ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὰς βροχὰς, αἷτινες πίπτουν εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἀβυσσινίας, καὶ τὸ πρᾶγμα πιθανῶς ἔχει οὕτω.*

Ἄς ρίψωμεν διὰ μίαν στιγμὴν ἐν βλέμμα καὶ εἰς τὸν ἰσθμὸν Σουὲς, ὡς πρὸς τὴν μετὰ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης συνέχειαν αὐτοῦ. Ἐπάνω τοῦ ἰσθμοῦ τούτου ἐπέρασαν οἱ Ἰσραηλίται, ὅτε ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Αἰγύπτου. Ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα κεῖται εἰς διεύθυνσιν σχεδὸν παράλληλον μὲ τὸν Νεῖλον. Ὁ ἰσθμὸς ἔχει περίπου 60 μιλίων πλάτος, σύγκειται δὲ ἀπὸ

* Ἰσθ. Ἀριστ. Τόμ. 1. Σ. λ. 177.

σκληρόν πηλόν συμπεπηγμένον με ἄμμον καὶ χάλικα. Φυσικὰ δύναται τις νὰ προβάλῃ τὴν ἐρώτησιν, Διατί νὰ μὴ σκαφθῇ διώρυξ εἰς τὸν ἰσθμὸν τοῦτον, καὶ ν' ἀνοιχθῇ οὕτω πέρασμα ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἰνδίαν διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης; Τοιαύτην διώρυγα κατεσκεύασαν οἱ παλαιοὶ, ὁ μὲν Φαραὼ Νεκῶς, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἀρχίσας, ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὁ δευτέρος τελειώσας αὐτήν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ μηχανικοὶ εὔρηκαν ὅτι τὰ ὕδατα τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης ἦσαν 30 πόδας ὑψηλότερα παρὰ τὰ τῆς Μεσογείου, διὰ τοῦτο ἤρχισαν τὴν διώρυγα 120 μίλια ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Νείλου, ὅπου ὁ ποταμὸς εἶναι 30 πόδας ὑψηλότερος παρὰ εἰς τὰς ἐκβολὰς του.

Ἰχνη ἐναργῆ τῆς] διώρυγος ταύτης ἀνεκάλυψαν οἱ

Γάλλοι σοφοί, οἱ συνοδεύσαντες τὸν Βοναπάρτην εἰς τὴν κατὰ τῆς Αἰγύπτου ἐκστρατείαν, ὡς καὶ ἄλλοι πλέον ἐσχάτως, διὰ τριάκοντα μιλίων διάστημα. Φαίνεται δὲ νὰ ἦτον 100 πόδας πλατεῖα, καὶ 30 βαθεῖα. Ὁ Ἡρόδοτος μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι εἶχεν ἀρκετὸν πλάτος, ὥστε δύο τριήρεις νὰ κωπηλατῶσι κατὰ μέτωπον. Ἐπ' αὐτῆς ἡ Κλεοπάτρα μετὰ τὴν πολυτελῶς κατεστολισμένην τριήρη τῆς ἐπέρασεν ἐκ τοῦ Νείλου εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν. Ἐμποροῦσε δὲ εὐκολώτατα νὰ μετανοιχθῇ καὶ ἡ αὐτῆ, ἡ σιδηρᾶ ὁδὸς, θέλει ἀναμφιβόλως μετὰ βραχὺ καιροῦ διάστημα ἀνοίξῃ ἐλεύθερον πέρασμα διὰ τοῦ ἰσθμοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ Νείλου εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν, καὶ οὕτω ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἰνδίαν.

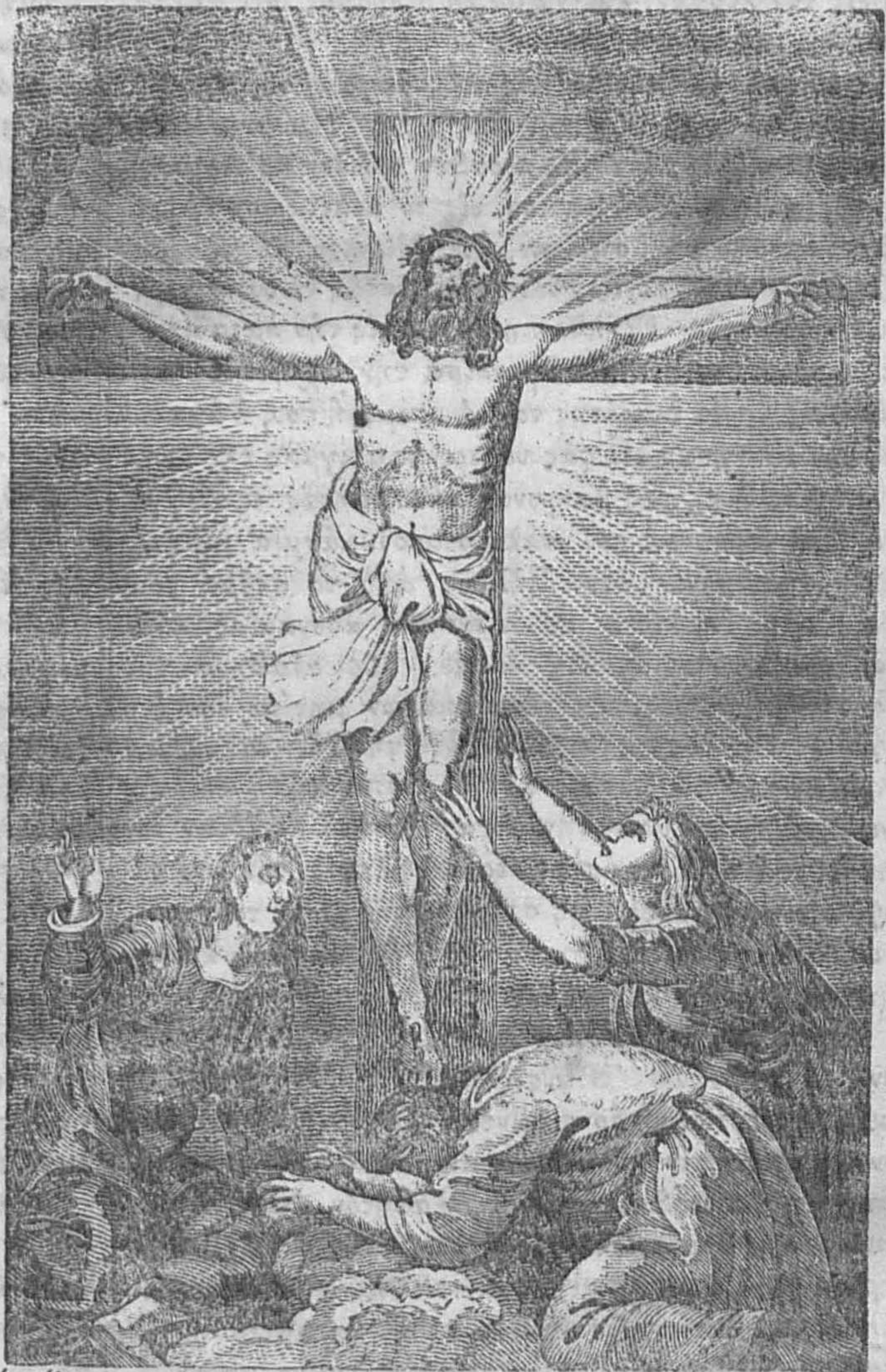
Ἐπεται ἡ συνέχεια.

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ.—ΥΠΟ Κ. ΚΡΕΑΤΣΟΥΑΗ.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ εἶπε, Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν Υἱόν, ἵνα καὶ ὁ Υἱὸς σου δοξάσῃ σε. Ἰωάν. ιζ'. 1.

ΤΟΥΣ λόγους τούτους ἐξεφώνησεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν εἰς σπουδαιοτάτην περίστασιν. Ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα ἐπλησίαζε, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ δὲν ἠγνόει, ὅτι ἠτοιμάζοντο βασανιστήρια ἐναντίον του. ἤξευρεν, ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα ἐμελλε νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθρούς του. Ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ σταυρὸς, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ καρφωθῇ, ἐθεωρεῖτο ἀπ' ὅλα τὰ βασανιστήρια ὡς τὸ πλέον ἀτιμὸν. Δὲν τὸν ἐλάνθανεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι, οἱ πολῖται, καὶ αὐτοὶ οἱ πλέον ἔνοχοι, δὲν ἐκαταδικάζοντο διόλου εἰς τὸν σταυρικὸν θάνατον. Οἱ Ῥωμαῖοι τὸν ἐμεταχειρίζοντο σπανιώτατα διὰ τοὺς ουτιδανούς δούλους των, πράττοντας κἀνὲν μέγα ἔγκλημα. Οἱ Ἰουδαῖοι ἐθεώρουν τὸν ἐσταυρωμένον ὡς κατηραμένον ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι ἦτο γεγραμμένον εἰς τὴν νομοθεσίαν των, Κεκατηραμένος ὑπὸ Θεοῦ πᾶς κρεμᾶμενος ἐπὶ ξύλου. Ὁ Ἰησοῦς, μολονὸς ἐπρόβλεπεν ὅλα ταῦτα τὰ δεινὰ, καὶ τὰς προστοιμαζομένας ἀτίμους βασάνους, συνωμίλει, μ' ὅλον τοῦτο, τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ἡμέρας μετὰ τοὺς μαθητάς του, ὡς σεβόσμιος πατὴρ οἰκογενείας, ἔτοιμος ν' ἀποθάνῃ εἰς τὸ μέσον τῶν τέκνων του ἄρχισε νὰ τοὺς παρηγορῇ καὶ νὰ τοὺς διδάσκῃ. Ἐκπληρώσας δὲ ὅλα τὰ παραγγέλματα τοῦ οὐρανοῦ τοῦ Πατρὸς, ἀναχωρεῖ μετὰ τοὺς μαθητάς του εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, καὶ παραδίδεται, χωρὶς ἀντίστασιν, εἰς τοὺς ἐρχομένους νὰ τὸν συλλάβωσι. Θεωρῶν δὲ ὅλα, ὅσα ἐμελλε νὰ πάθῃ, ἐφώνησε, Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα.

Ἦγουν, ἐφθασεν ἡ ὥρα, εἰς τὴν ὁποίαν, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, γενόμενος ἄνθρωπος, θέλει τελειώσῃ τοὺς ἀγῶ-

νας τῆς πολυπαθοῦς ζωῆς μεθ' ἑαυτὸν ἐτι πολυπαθέστερον. Ἐφθασεν ἡ ὥρα, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ ἀμαρτίαι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους θέλουν ἐξαλειφθῆν διὰ τῶν παθῶν του· θέλουν ἐκπληρωθῆν αἱ προφητεῖαι, τὰ σύμ-

βολα, τὰ ὅποια τὸν ἀνήγγειλαν ἀπαρχῆς ἕως σήμερον ἢ ἔρα, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ παλαιὸς νόμος τελειωθείς δίδει τόπον εἰς τὸν νέον· ὁ δὲ Ἰησοῦς Χριστὸς, θριαμβεύσας εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὸν θάνατον, καὶ εἰς τὸν ὄθον, θέλει θεμελιώσῃ τὸ βασίλειον τῆς δόξης, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἐκλεκτοὶ θέλουν ἀπολαύσειν αἰώνιον ευτυχίαν.

Εἰς τὴν υστέραν ταύτην ἔραν τὰ παθῆ τοῦ Χριστοῦ ἐλομπρυνάν τὴν δόξαν του πανταχόθεν. Ἡ ζωὴ του ὅλη ἦτο πλήρης μεγαλειότητος. Ἡ Θεότης του ἔφανε παντοῦ, ἐξαιρέτως δὲ τὴν ἔραν τῆς προδοσίας, τοῦ ἐμπαιγμοῦ, καὶ τοῦ θανάτου. Οἱ δῆμιοι, ὁ σταυρὸς, αἱ μοστιγες, τὰ μαρτύρια, ἡ λόγχη τὸν ἕκαμαν νὰ φωνάζη, Ἐπιτετα, ἐλήλυθεν ἡ ἔρα· δόξασόν σου τὸν Υἱόν, ἵνα καὶ ὁ Υἱός σου ἰσοξοση σε· διὰ τοῦτο ἐπεσφραγισε μετὰ τὸ αἷμα του τὴν διδασκαλίαν, τὴν ὁποίαν ἤλθε νὰ ἐξηγήσῃ· οἱ ἐχθροὶ του δὲν ευρῆκαν εἰς αὐτὸν παρὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποίαν ἤλθε νὰ μαρτυρήσῃ εἰς τὸν κόσμον, καὶ νὰ μαθῆ ὁ κόσμος, ὅτι ἀπέθανεν ὑπὲρ αὐτῆς.

Ὅποῖον ἕψος φαίνεται εἰς τοὺς λόγους του καὶ εἰς τὰς προξείας του. Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἡρώδου, εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Πιλοτου, ἐμπροσθεν τοῦ δολίου Ἀρχιερέως, εἰς τὸ ἔρος τοῦ Κρανίου, εἰς τὸ πραιτώριον ἐμπροσθεν εἰς ὅλην τὴν σπεῖραν, ὅτε ἐδέρνετο μετὰ τὸ φραγγέλιον· παντοῦ ἔδειξεν ὅλας τὰς ἀρετὰς Θεοῦ, γενομένου ἀνθρώπου. Ἐξῆλθε πηγαίνων εἰς τὴν καταδίκην, καὶ ἡ φωνὴ του ἤκούετο θρηνοῦσα τὴν ἀχόριστον πατρίδα του. Ἡ ἰλαρότης του, ἡ ὑπομονὴ του, ἡ ἀγαθότης του ἔφανε εἰς τὰς ὑστερινὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς του. Εἰς ὅλας τὰς μακρυνὰς καὶ λυπηρὰς προσεγγίσεις τοῦ θανάτου, τοῦ σκληροτάτου, κάμμία μέμφις, κάμνεν παροπνον δὲν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἐπροδόθη, ἐπωλήθη· κάμνεν κίνημα ἀδυναμίας, κάμμίαν ἀνυπομονησίαν δὲν ἔδειξε. Τὸ αἰσθημα τῆς φιλοστοργίας πρὸς τὴν πανσχαντον μητέρα του ἦτο μέγα εἰς τὴν ψυχὴν του· ὅθεν, ὅτε τὴν ἴδεν ἰσταμένην πλησίον εἰς τὸν σταυρὸν, τὴν ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν ἡγαπημένον του μαθητὴν, νὰ τὴν θεωρῆ ὡς ἰδίαν του μητέρα. Κακοῦργος τις μετανοεῖ πλησίον του, καὶ τοῦ συγχωρεῖ· τὰς ὑστερινὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς του μετεχειρίσθη νὰ παρακαλέσῃ διὰ τοὺς δημίους του, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν συγχώρησίν των.

Σημεῖα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὴν γῆν ἐσημείωσαν τὴν ἔραν ταύτην. Ἡ φύσις ὅλη τὴν ἠσθάνθη. Οἱ νεκροὶ ἐνόησαν μετὰ τοὺς ζῶντας διὰ νὰ μαρτυρήσωσι τὴν εὐχαριστήσιν των· τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη· ἡ γῆ ἐσεισθη· σκοτὸς ψηλαφητὸν ἐκάλυψε τὴν Ἰουδαίαν· τὰ μνήματα ἠνοίγησαν· πολλοὶ τῶν κεκοιμημένων ἠγέρθησαν καὶ ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν. Ὁ κριτὴς, ὅστις ἐμελλε νὰ καταδικάσῃ τὸν θανάθρωπον, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κόσμον, μαρτυρεῖ, ὅτι εἶναι ἄδικος· ὁ Ῥωμαῖος ἐκατόνταρχος, ὅστις προέδρευεν εἰς τὴν πρᾶξιν, δοξάζει τὸν Θεόν, καὶ ὁμολογεῖ, ὅτι, ὅστις πάσχει, εἶναι ὑπὲρ ἀνθρώπου. Ἀφοῦ

δὲ ἴδε τὸ γεγονός, εἶπε, Βέβαια ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἦτο δίκαιος· Ἄληθῶς ὁ ἀνθρώπος οὗτος υἱὸς ἦν Θεοῦ. Οἱ ἀδίσφοροι καὶ περίεργοι θεῶται, οἵτινες τὸν ἠκολούθουν, τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη, ὑπέστρεφαν.

Τὴν ἔραν ταύτην ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θυσιασθεὶς ὑπὲρ τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ κόσμου εἰργασατο τὴν σωτηρίαν μας· ὁ σταυρὸς ἐγένετο τὸ ἐξιλεωτικὸν θυσιαστήριον, ἐπὶ τὸ ὁποῖον τὸ αἷμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ χυθὲν ἔπλυνε τὰς ἀμαρτίας ὅλων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς. Ἴδου πόσον εἶναι ὀλέθρια τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀμαρτίας, ἐπειδὴ ἐχρείσθη τὸ αἷμα τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν Θεῖαν δικαιοσύνην.

Τὴν ἔραν ταύτην, ὅλαι αἱ προφητεῖαι ἐτελείωσαν. Οἱ προφῆται καὶ ὁ παλαιὸς νόμος ἐγένοντο μόνον διὰ νὰ ἀναγγέλλωσι τὸν σταυρὸν. Ὁ Μωϋσῆς, ὁ Ἀαρὼν μετὰ τὴν κιβωτὸν τῆς Διαθήκης ἐπρομήνυαν τὸν σταυρὸν. Οἱ χρησμοὶ τοῦ Ἡλία καὶ τοῦ Δαβὶδ ἦσαν μαρτυρίαι, προμηνύουσαι τὸν σταυρὸν εἰς τὸν κόσμον. Τὸ Ευαγγέλιον μᾶς δεικνύει τὰς εὐρισκομένας σχέσεις μεταξὺ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶν συμβεβηκότων τῶν πλέον ἀξιοπαρατηρήτων, καὶ τῶν ὑποκειμένων τῶν πλέον λαμπρῶν τῆς παλαιᾶς Διαθήκης. Ὁ Ἰσαὰκ δεθεὶς εἰς τὸ θυσιαστήριον, διὰ νὰ γείνη θυσία· ὁ χαλκοῦς ὄφις ὑψωθείς εἰς τὴν ἔρημον ἐμπροσθεν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ· ἡ πέτρα κτυπηθεῖσα ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν, καὶ ἐκχέουσα ἴδατα ζωῆς εἰς τὸ μέσον τῆς ἐρήμου, εἶναι τὰ ἐμβλήματα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ αἰνίγματα τοῦ θανάτου του. Τὴν ἔραν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀπέθανε, πᾶσα προφητεία ἐπληρώθη, καὶ ὅλα τὰ σύμβολα ἐξηγήθησαν.

Τὴν ἔραν ταύτην τὸ Ευαγγέλιον διεδέχθη νέαν λατρείαν, καὶ νέαν διδασκαλίαν, ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ νόμου. Ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου δὲν ἔχει νὰ δείξῃ ἐποχὴν μεγαλοπρεπεστέραν. Ἐνας ἀπὸ τοὺς Ευαγγελιστὰς ἀναφέρει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πάσχων ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐφώνησε, Διψῶ! Εὐρίσκετο δὲ ἐκεῖ ἀγγεῖον γεμάτον ὀξείδιον· οἱ στρατιῶται ἐβύβισαν σπογγοριον εἰς τὸ ὀξείδιον, τὸ ἐμπηξαν εἰς τὴν ἄκραν καλάμιου, τὸ ἐπλησίασαν εἰς τὸ στόμα του, καὶ οὕτω τὸν ἐπότιζαν. Ἀφοῦ δὲ ἐγεύθη τὸ ποτὸν τοῦτο, γνωρίζων, ὅτι ὅλα ἦσαν πλέον τελειωμένα, διὰ νὰ λάβῃ τέλος ἡ Γραφή, ἐφώνησε, Τετέλεσται!

Ἡ λέξις αὕτη, προφερθεῖσα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, παραυτα μετέβαλε τὰ συμφέροντα, τὴν ἐλπίδα, τὴν θρησκείαν τοῦ παντός. Ὁ παλαιὸς νόμος ἐτελείωσε, καὶ ἤρχισε τὸ Ευαγγέλιον· ὁ νόμος, αἱ θυσίαι, αἱ τελεταὶ τοῦ Ἰσραὴλ παύουν, καὶ τὸ Ευαγγέλιον προχωρεῖ ἡσυχα, ἀναπτύσσον τὰς ἀπλᾶς καὶ ἀληθεῖς αὐτοῦ διδασκαλίας· τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ σχισθὲν ἀναγγέλλει, ὅτι ἡ λάμψις τῶν Χερουβὶμ, τὰ ὅποια ἐσκέπαζαν μετὰ τὰς πτέρυγας των τὴν κιβωτὸν τῆς Διαθήκης, θέλει σκοτισθῆν ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ Θεοῦ γενομένου ἀνθρώπου. Ὁ ἄκρος Ἀρχιερεὺς ἀποβάλλει τὰ παράσημα τῆς μεγαλειότητός του. Ὁ Χριστὸς μόνος

ἔγινεν ἄκρος Ἀρχιερεὺς τῆς παρούσης καὶ μελλούσης γενεᾶς. Ἡ θυσία τοῦ σταυροῦ ὑπερβαίνει ὅλας τὰς ἄλλας θνητὰς θυσίας καὶ ὅλα τὰ ὀλοκαυτώματα. Ἐπιπλέον, παραγενόμενος Ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, ἐμβῆκε μίαν φοράν εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ὄχι μὲν αἷμα τραγῶν καὶ μόσχων, ἀλλὰ μὲν τὸ ἴδιόν του αἷμα, διὰ νὰ μᾶς προνοήσῃ αἰωνίαν λύτρωσιν. Ἡ ὥρα αὕτη εἶναι ἡ ἔνωσις καὶ ἡ κοινωνία ὅλων τῶν λατρευτῶν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ· τὸ ἀπειρον διάστημα, τὸ ὁποῖον ἐχώριζε τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοῦ ἔθνευ, ἐπαύσεν. Ἡ σκιά τοῦ σταυροῦ σκεπάζει ὅλας τὰς οἰκογενεάς, καὶ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς. Ἡ γνώσις τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι προνόμιον ἑνὸς μόνου λαοῦ· οὐδὲ ἡ λατρεία του περιορίζεται εἰς ἕνα μόνον ναόν. Ἡ γῆ εἶναι πλήρης λατρευτῶν τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, λατρευόντων αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ.

Τὴν ὥραν ταύτην ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐθεμελίωσε τὴν πνευματικὴν του βασιλείαν, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν θέλει τελειώσῃ. Οἱ ἐχθροὶ του νομίζουν, ὅτι διεσκόρπισαν κατὰ πάντα τὸν ὀλίγον ἀριθμὸν τῶν μαθητῶν του, καὶ κρίνουν, ὅτι ἠφάνισαν τὴν δόξαν του καὶ τὴν μνήμην τοῦ ὀνόματός του. Ἄγνοοῦν, ὅτι ὁ κάλαμος, τὸν ὁποῖον τοῦ ἔδωκαν εἰς τὴν δεξιάν, θέλει μεταβληθῆν εἰς ῥάβδον μὲν σιδηρᾶν κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀδίκων· σκῆπτρον δὲ δικαιοσύνης, μὲν τὸ ὁποῖον θέλει κυβερνᾶν τὸ πᾶν. Ὁ σταυρὸς, ὁ θεωρούμενος ὡς ὄργανον ἀτιμίας, θέλει ὑψωθῆν ὑπεράνω πάσης δόξης, καὶ ὑπεράνω πάντων τῶν θρόνων.

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΜΟΡΑΥΙΑΝΟΣ.

Εἰς τινος πολέμου εἰς τὴν Γερμανίαν, λοχαγὸς τις τοῦ ἵππικοῦ, προνομεύων, ἴδε καλύβην εἰς τὸ μέσον μονήρους κοιλάδος, καὶ, πλησιάσας, ἐκρούσε τὴν θύραν. Εἰς τῶν Μοραυϊανῶν, ἡ Ἠνωμένων Ἀδελφῶν, ἐξῆλθε μὲν πολιότριχον γενεικάδα. Ἐπιπλέον, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, «δεῖξέ με ἀγρὸν, ὅπου νὰ βαλῶ τοὺς λοχίτας μου νὰ προνομεύσωσιν.» Ἐπιπλέον, ἀπεκρίθη ὁ Μοραυϊανός· καὶ, πρόπορευόμενος, ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἀπὸ τὴν κοιλάδα.

Ἀφοῦ ἐπεριπάτησαν ὡς ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἤσαν χωράφιον μὲν ἀξιόλογον κριθῆν. «Τοῦτο δὲ εἶν' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλομεν,» εἶπεν ὁ λοχαγός. «Δάβε ἀκόμη ὀλίγην ὑπομονήν, ἀπεκρίθη ὁ ὀδηγός του· ὑπόσχομαι νὰ σ' εὐχαριστήσω.» Ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον, καὶ μετὰ τινος ὥρας ἔφθασαν εἰς ἄλλον ἀγρὸν κριθῆν. Ὁ λόχος ἐπέβησε περᾶντα, ἐκοψε τὸ κριθῆριον, ἐδεματίασεν αὐτὸ, καὶ παλιν ἀνέβη. Ὁ ἀξιωματικός τότε εἶπεν εἰς τὸν ὀδηγόν του, «Πάτερ, καὶ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ ἡμᾶς ἐβαλες εἰς περιττὸν κόπον· τὸ πρῶτον κριθῆριον ἦτο πολὺ καλῆτερον ἀπὸ τοῦτο.» «Ναί,» ἀπεκρίθη ὁ καλὸς γέρον, «ἀλλὰ δὲν ἦτον ἰδικόν μου.»

ΚΑΡΟΛΟΣ ὁ πέμπτος, Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ὅτε, παραιτηθεὶς ἀπὸ τὸν θρόνον, ἀπεσύρθη εἰς τὸ

μοναστήριον τοῦ ἁγίου Ἰούστου, διεσκέδαζε καταγιγόμενος εἰς τὰς μηχανικὰς τέχνας, μάλιστα δὲ τὴν ὀρολογοποιητικὴν. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐξεφώνησε, «Πόσην μωρίαν εἶχα νὰ δαπανῶ τόσους θησαυροὺς καὶ νὰ χύνω τόσον αἷμα, ζητῶν νὰ κάμω τοὺς ἀνθρώπους ὅλους νὰ ἰμοφρονῶσιν, ἐνῶ οὔτε ὀλίγα ὀρολόγια δὲν ἐμπορῶ νὰ κάμω ὁμοίως νὰ δείχνωσι τὰς ἡμέρας!»

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ.

Οἱ πνεύμονες τοῦ ἀνθρώπου, ὡς οἱ τῶν κατωτέρων ζώων, εἶναι μαλακαὶ σπογγώδεις ουσίαι, αἵτινες, ὑγιαίνουσαι, ἐπιπλέουν εἰς τὸ ὕδωρ. Χρησιμεύουν δὲ εἰς τὸ νὰ καθαρῶσιν τὸ αἷμα. Πολλῶν ζώων τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα φαίνονται διόλου ἀνόμοια τῶν ἀνθρωπίνων πνευμόνων. Ὅ,τι κάμνουν αὐτοὶ εἰς ἡμᾶς, γίνεται εἰς τοὺς ἰχθύας ἀπὸ τὰ βράγχια. Εἰς δὲ τὰ ἕντομα, ἐπειδὴ ἄηρ δὲν ἐμβαίνει διὰ τοῦ στόματος, ἀερίζεται τὸ αἷμα διὰ μέσου μικρῶν τρυπῶν, τεταγμένων εἰς τὰς πλευράς των.

Ὅπως δὲ καὶ ἂν εἰσέρχεται ὁ ἄηρ, ἡ ἐνέργειά του ἐπάνω εἰς τὸ αἷμα ἐξίσου ἀπαιτεῖται πρὸς ζώην· διότι, ἂν καὶ τὸ ἕντομον ἐμπορῆ νὰ ζήσῃ πολὺ περισσότερο χωρὶς ἀέρα παρ' ὅσον ἄνθρωπος ἠδυνήθη ποτὲ, μετὰ καιρὸν ὅμως ἐξαπαντος χάνεται καὶ αὐτὸ, ἂν τοῦ ἀφαιρεθῆ ὀλότελα.

Βαστάζοντες τὴν ἀναπνοὴν μας, αἰσθανόμεθα πνιγώδη τινὰ στενοχωρίαν. Τοῦτο εἶναι ψιλῶς αἰσθηματικὸν, προερχόμενον ἀπὸ τὸ αἷμα περῶν ἀκαθάρτον διὰ τῶν πνευμόνων εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς καρδίας. Διὰ νὰ πνιγῆ ἕντομον, ἀρκεῖ ν' ἀλείψωμεν αὐτὸ μὲ παχὺ ἔλαιον. Τὸ ἔλαιον πληροῖ τοὺς εἰς τὰ πλευρά του ἀναπνευστικοὺς πόρους· αὕτη δὲ ἡ ἐμφραξις τοῦ ἀναπνευστικοῦ μέσου, ἂν ἐξακολουθήσῃ, ἐπὶ τέλους θανατῶναι τὸ ζῶον. Κοινὸν ὕδωρ περιέχει πάντοτε ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα· ὀφάρια δὲ πνίγονται, ἂν περιορισθῶσιν εἰς νερόν, ἀποστερηθῶν τοῦ ἀέρος του διὰ τῆς πνευματικῆς ἀντλίας.

Ὅποιαν μεταβολὴν πάσχει τὸ αἷμα, περῶν διὰ τῶν πνευμόνων, φαίνεται ἀπὸ τὸ χρῶμα του. Ἐμβαῖνον εἰς τοὺς πνεύμονας, ἔχει ὑπόμαυρον ἢ βαθρὸν πορφυροῦν χρῶμα, λέγεται δὲ εἰς τοιαύτην κατάστασιν φλεβῶδες αἷμα· ἐκβαῖνον, εἶναι στιλπνοῦ κοκκίνου, καὶ καλεῖται τότε ἀρτηριακὸν αἷμα. Ἡ μεταβολὴ αὕτη προέρχεται ἀπὸ τὸν ἐμπνεόμενον ἀέρα.

Ἐνδέχεται νὰ ἐρωτήσῃ τις— Πῶς δύναται τὸ εἰς ἀγγεῖα περιεχόμενον ρευστὸν νὰ πάθῃ τί ἀπὸ τὸν ἐμπνεόμενον ἀέρα, ὅστις δὲν εἰσέρχεται εἰς τὰ ἀγγεῖα αὐτά; Οἱ πνεύμονες, ἐξαιρουμένων τῶν ἀεροσωλήνων, (κλωδῶν τοῦ λάρυγγος, οἵτινες πανταχοῦ διατρυποῦν αὐτοὺς), δὲν εἶναι παρὰ μία συσσωρευσις αἱματηφόρων ἀγγείων, πλέγμα δικτυωτὸν ὁμοιάζουσα. Τὰ αἱματηφόρα ταῦτα ἀγγεῖα, πλησιάζοντα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν

τῶν πνευμόνων, διαιροῦνται εἰς ἀπειρίαν κλαδίσκων, αἱ ἐπιδερμίδες τῶν ὁποίων εἶναι τόσον ὑπερβολῇ λεπταί, ὥστε ὁ ἐμπνεόμενος ἀήρ εὐκόλως ἐνεργεῖ δι' αὐτῶν, ἐπιφέρων τὰς ἀπαιτούμενας μεταβολάς.

Ἡ τοῦ αἵματος κυκλοφορία, ἀφοῦ ἐκβῆ ἀπὸ τοὺς πνεύμονας ἕως οὗ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτοὺς, εἶναι ἀπλουστάτη. Πρῶτον στάδιον διατρέχει, περνῶν ἀπὸ τοὺς πνεύμονας εἰς τὴν ἀριστερὰν κοιλότητα τῆς καρδίας. Ἡ τῆς καρδίας ἀριστερὰ κοιλότης συστελλομένη ἔπειτα ὠθεῖ αὐτὸ εἰς τὰς ἀρτηρίας, αἵτινες τὸ φέρουν εἰς πᾶν μέρος τοῦ σώματος, ὅπου ἀπαιτεῖται πρὸς τροφήν καὶ ζωογόνησιν. Ἀφοῦ πληρωθῶσιν ὅλαι τοῦ συστήματος αἱ χρεῖαι, ἐπανερχεται τὸ αἷμα διὰ τῶν φλεβῶν εἰς τὴν δεξιὰν κοιλότητα τῆς καρδίας, ἀπ' ἐκεῖ δὲ εἰς τοὺς πνεύμονας διὰ νὰ καθαρισθῇ. Καθαρισθὲν εἰς τοὺς πνεύμονας, διατρέχει ἐκ νέου τὸ αὐτὸ στάδιον.

Ἐκ τῆς προηγουμένης περιγραφῆς βλέπομεν ὅτι, ἐνῶ τὸ αἷμα διαβαίνει τοὺς πνεύμονας, μεταβάλλεται τὸ χρῶμά του ἀπὸ βαδύ πορφυροῦν εἰς λαμπρὸν κόκκινον. Εἰς τὰς ἀρτηρίας εἶναι πάντοτε ζωντανοῦ κοκκίνου, εἰς δὲ τὰς φλέβας πάντοτε ὑπομαύρου ἢ βαθείος πορφυροῦ. Ἀνθρώποι, ἀγνοοῦντες τοῦτο, τρομάζουν κάποτε ἐνῶ φλεβοτομοῦνται εἰς τὸν βραχίονα, βλέποντες μαυροῖδῆρον τὸ αἷμα. Οἱ τοιοῦτοι δὲν ἔμαθαν ποτὲ ὅτι τοῦ φλεβώδους αἵματος ἡ φυσικὴ ὄψις εἶναι μελάγχρουνος. Τὸ κοινὸν δὲ τοῦτο σφάλμα περιθάλλουν καὶ οἱ ἀγύρται, διὰ νὰ καταπέθωσι τοὺς ἀμαθεῖς ὅτι ἔχουν κάκιστα, ἐνῶ κατ' ἀλήθειαν δὲν πάσχουν εἰμὴ ἀπὸ μικροτάτην ἀδιαθεσίαν.

Ἰατροὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ποτὲ δὲν ἐκβάλλουν αἷμα ἀπὸ ἀρτηρίαν· διότι ἀρτηρία ὅπως οὖν μεγάλη, ἅπαξ κοπεῖσα, δυσκόλως παύει ἀπὸ τὸ νὰ τρέχῃ, ἐκτὸς ἂν δεθῇ μὲ κλωστήν εἰς τὸ ἐγκοπὲν μέρος. Ἐξαιρεῖται ἀπὸ τὸν κανόνα τοῦτον μικρὰ τις ἀρτηρία, τὴν ὁποίαν ἔμπορεῖ τις νὰ αἰσθανθῇ, καὶ εἰς πολλοὺς νὰ ἴδῃ, πάλλουσαν ἐπὶ τοῦ κροτάφου. Τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἀνοίγεται κάποτε εἰς ἀποπληξίας, καὶ εἰς ἄλλας τῆς κεφαλῆς ἐπικινδύνους νόσους.

Ο,ΤΙ μάλιστα χρεωστοῦν οἱ γονεῖς εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων εἶναι τὸ μῖσος τοῦ ψεύδους. Ἡ ἀλήθεια, (ἔλεγεν ὁ νομοθέτης Χαρώνδας), εἶναι τὸ ἀναγκαϊότατον μάθημα εἰς τὰ παιδιά, διότι ἀπὸ τὴν ἀγάπην αὐτῆς, ὡς ἀπὸ σπῆρον γονιμώτατον, γεννῶνται ὅλαι αἱ λοιπαὶ ἀρεταί.—ΚΟΡΑΗΣ.

ΤΟ ὠραῖον σύστημα τοῦ ἡλίου, τῶν πλανητῶν, καὶ κομητῶν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γεννηθῇ ἄλλεοτρόπως εἰ μὴ διὰ τῆς βουλήσεως καὶ προσταγῆς πανσόφου καὶ παντοδυνάμου ὄντος. Αὐτὸς κυβερνᾷ τὰ πάντα, ὅχι ὡς ἡ ψυχὴ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ὡς ὁ κύριος τοῦ σύμπαντος. Αὐτὸς δὲν εἶναι μόνον Θεός, ἀλλὰ Κύριος ἢ Κυβερνήτης, ἀξιοθαύμαστος διὰ τὰς τελειότητας, ἀξιολάτρευτος διὰ τὴν κυβέρνησιν αὐτοῦ.—ΝΕΥΤΩΝ.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ.

Ποῖν τις βιότιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν,
Νεῖκα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἄλις· ἐν δὲ θαλάσῃ,
Τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἦν μὲν ἔχῃς τι, δέος·
Ἦν δ' ἀπορῆς, ἀνηρόν. Ἐχῆς γάμον; οὐκ ἀμέριμος·
Ἔσται· οὐ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐρημότερον·
Τέκνα, πόνοι· πῆρωσις, ἅπαις βίος. Αἱ νεότητες,
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν, ἀδρανέες.
Ἦν ἄρα τοῖν δε δυοῖν ἐνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

ΠΕΡ ΤΟΥ ΒΙΟΥ.

Παντοῖν βιότιο τάμοις τρίβον· εἰν ἀγορῇ μὲν,
Κήδεα καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγροῖς, φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσῃ,
Κέρδος· ἐπὶ ξείνης, ἦν μὲν ἔχῃς τι, κλέος·
Ἦν δ' ἀπορῆς, μόνος οἶδας. Ἐχῆς γάμον; οἶκος ἀρίστος·
Ἔσται· οὐ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐλαφρότερον·
Τέκνα, πόθος· ἄφροντις, ἅπαις βίος. Αἱ νεότητες,
Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν, εὐσεβέες.
Οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἐνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰρ ἐσθλά βίου.

Ο ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΣ.

ΤΟ δημοσιευθὲν εἰς τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν τῆς Ἀποθήκης περὶ Νοητικῆς Πρωιμότητος ἄρθρον ἴσως κατεκρίθη ἀπὸ τινος ὡς πάντῃ ἀπομεμακρυσμένον τῆς ἀληθείας· προσκαλοῦνται οἱ τοιοῦτοι νὰ ἀναγνώσωσι τὰ ἐπόμενα, περὶ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολίας σκιά, διὰ νὰ πληροφορηθῶσιν ὅτι τὸ παραδοξότατον δὲν εἶναι πάντοτε καὶ ψευδές.

Εἰς χωρίον τῆς Βερμοντίας, μιᾶς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐγεννήθη τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, 1804, ὁ Ζαρέ Κολβύρνιος (Zerah Colburn) ἀπὸ γονεῖς πτωχοῦς. Εἰς τὸ διάστημα τῶν πρώτων ἑξ ἡμερῶν τῆς ζωῆς του δὲν εἶχεν ὑπάγειν παρὰ μόνον ἑξ ἑβδομάδας εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ κατ' ὄλον τὸν καιρὸν αὐτὸν δὲν εἶχε δεῖξειν εὐφυΐαν τινὰ, ἀλλὰ μάλιστα τὸ ἐναντίον.

Πρὸς τὰ τέλη ὁμοῦ τοῦ ἕκτου χρόνου, περὶ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου, ἐνῶ ὁ πατὴρ του, ὅστις ἦτο ξυλουργός, κατεγίνετο εἰς τὸ ἔργον του, ὁ δὲ Ζαρέ, καθήμενος ἐπὶ τοῦ πατάματος, ἔπαιζε μὲ τὰ πελεκούδια, ἤρχισεν ἑξαφνα νὰ λέγῃ κατ' ἑαυτὸν, 5 φοραῖς 7 εἶναι 35—6 φοραῖς 8 εἶναι 48, κτλ. Ἀκούσας ταῦτα ὁ πατὴρ, φυσικὰ ἐθαύμασε, καὶ, παραιτήσας τὸ ἔργον του, ἤρχισε νὰ τὸν ἐξετάζῃ· ἀφοῦ τὸν ἤυρε τέλειον εἰς ὄλον τὸν πίνακα τοῦ πολυπλασιασμοῦ, τὸν ἠρώτησε· 13 φοραῖς 97 πόσα γίνονται; τὸ παιδίον ἀπεκρίθη πάραυτα 1261. Ἐσυμπέρανε τότε ὁ ἐκπεπληγμένος ξυλουργός ὅτι θαῦμά τι εἶχε συμβῆν· καὶ τῶντι πολλάκις εἶπεν ὅτι ἔμεινε τόσον ἐκστατικῶς, ὡς νὰ εἶχεν ἀναστηθῆν νεκρὸς ἀπὸ τὸ μνημα.

Μετ' ὀλίγον ἐγνωστοποιήθησαν τὰ παράδοξα ταῦτα

εἰς τὸ χωρίον, καὶ μολονότι δυσκόλως ἐπίστευε καθεὶς τὰ ἀδόμητα, εὐκόλως ὅμως ἐπληροφορεῖτο διὰ προσωπικῆς ἐξετάσεως. Ταχίως δὲ ἀπὸ τὴν μικρὰν κώμην διεδόθη τὸ καινὸν ὄχι μόνον εἰς ὅλας τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην· καὶ φιλολογικαὶ ἐφημερίδες τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἐδιηγοῦντο μὲ θαυμασμὸν τὸ παραδόξον προτέρημα.

Ὁ πατὴρ ἀπεφασισεν ἔπειτα νὰ περιέλθῃ μὲ τὸν υἱὸν του τὰς κυριωτέρας πόλεις τοῦ κράτους. Πρῶτον ὑπῆγεν εἰς Μοντπελιέρ, ὅπου συνεδρίαζε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τὸ νομοθετικὸν συμβούλιον τῆς πολιτείας· ἐξεπλάγη δὲ καθεὶς μὲ τοῦ τέκνου τὰς λογιστικὰς δυνάμεις. Ἐπειτα ἐπέρασεν εἰς τὴν Βοστῶνα, καὶ οἱ ἐπιστήμονες τῆς μητροπόλεως ταύτης ἐθαύμασαν ὄχι ὀλιγώτερον παρὰ οἱ ἀπλοὶ χωρικοὶ τῆς Βερμοντίας. Τοῦτο συνέβη τὸ φθινόπωρον τοῦ 1810· ἰδοὺ δὲ τινὰ τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐκεῖ ἔλυσε—

Ἐρωτηθεὶς, πόσα δεύτερα περιέχονται εἰς 2,000 χρόνους, ἀπεκρίθη·

730,000 ἡμέραι.

17,520,000 ὥραι.

1,051,200,000 λεπτά.

63,072,000,000 δεύτερα.

* Ἄν ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ ὠρολόγιον κτυπᾷ 156 φορές εἰς 1 ἡμέραν, πόσας φορές θέλει κτυπήσειν εἰς 2,000 χρόνους; 113,880,000 φορές. Ὁ ἀριθμὸς 12,225 πολυπλασιαζόμενος ἐπὶ 1,223 τί παράγει; 14,951,175.

Εὔρε τὸν τετράγωνον ἀριθμὸν τοῦ 1,449· 2,099,601.

Εἰς ἄλλην πόλιν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τὸ Πόρτσμουθον, ἔλυσε τὰ ἐξῆς προβλήματα τὸν Ἰούνιον, 1811.—

Ἐὰν ἡ Βοστῶν ἀπέχῃ ἀπὸ τὴν πόλιν Κόνκορντ 65 μίλια, πόσα βήματα πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ περάσω αὐτὸ τὸ διάστημα, πρὸς τρεῖς πόδας τὸ βῆμα; Ἡ ἀπόκρισις, 114,400, ἐδόθη εἰς δέκα δεύτερα λεπτά.

Πόσαι ἡμέραι καὶ ὥραι εἰς 1811 χρόνους; Ἀπεκρίθη εἰς εἴκοσι δεύτερα

661,015 ἡμέραι.

15,864,360 ὥραι.

Πόσα δεύτερα εἰς ἕνδεκα χρόνους; Ἀπόκρισις εἰς τέσσαρα δεύτερα, 346,896,000.

Ποῖος ἀριθμὸς πολυπλασιαζόμενος μὲ ἑαυτὸν παράγει 998,001; Εἰς ὀλιγώτερον παρὰ τέσσαρα δεύτερα, 999.

Πόσαι ὥραι εἰς 38 χρόνους, 2 μῆνας, καὶ 7 ἡμέρας; Εἰς ἕξ δεύτερα, 334,488.

Ἀφοῦ ὁ κύριος Κολβύρνιος ἔδειξε τὸν υἱὸν του εἰς τὰς περισσοτέρας πόλεις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, καὶ συνήθροισεν ἀρκετὰ χρήματα, ὑπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον του. Ἡθελεν ἴσως πράξειν φρονίμου ἀνδρὸς ἔργον, ἂν, μείνας ἐνταῦθα, ἀφιέρονε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν κατάλληλον ἐκπαίδευσιν τοῦ τεραστίου τέκνου του· φιλαργυρία ὅμως καὶ φιλοδοξία παρεκίνησαν αὐτὸν νὰ ἐκπλεύσῃ διὰ τὴν Ἀγγλίαν τὸν Ἀπρίλιον, 1812. Εἰς τὸ Λονδῖνον ἐπεσκέφθησαν παμπλη-

θεὶ τὸν Ζαρὲ οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ αὐλικοί. Ἡ διαβόητος καὶ πολυθρήνητος Πριγκίπισσα Καρλόττα* ἐτίμησεν αὐτὸν μὲ τὴν ἐπίσκεψίν της· καὶ ὄχι ὀλιγώτερον διαβόητος μαθηματικὸς Βοννουκάστιος ἦτο θαυμαστής ἰδιαίτερος τῆς παραδόξου του δυνάμεως.

Τὰ ἐπόμενα εἶναι τινὰ τῶν εἰς Λονδῖνον κατορθωμάτων του, καθὼς εὐρίσκωμεν αὐτὰ περιγραμμένα εἰς μίαν τοῦ Λονδῖνου προκήρυξιν.

Μεταξὺ ἄλλων ἐρωτήσεων, ἐπρόβαλε καὶ ταύτην ὁ Δουξ Ἐβοράκου, Πόσα δεύτερα λεπτά ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως, δηλαδή, εἰς 1813 χρόνους, 7 μῆνας, καὶ 27 ἡμέρας; Ἡ ἀπόκρισις ἐδόθη ὀρθῶς, 57,234,384,000. Εἰς συνέλευσιν τῶν φίλων του ἐπεχείρησε καὶ ἐπέτυχε νὰ ἀναβίβασῃ τὸν ἀριθμὸν 8 εἰς τὴν δεκάτην ἔκτην δύναμιν, καὶ ἔδωκεν ὀρθῶς τὴν ἀπόκρισιν, 281,474,976,710,656.

Τὸν ἐδοκίμασαν ἔπειτα ὡς πρὸς ἄλλους ἀριθμούς, ἐξ ἑνὸς χαρακτῆρος συγκειμένους, τοὺς ὁποίους ἀνεβίβασεν ὅλους ἕως τὴν δεκάτην δύναμιν μὲ τόσην εὐκολίαν καὶ ταχύτητα, ὥστε ὁ διωρισμένος νὰ καταγράψῃ τὰ γινόμενα ὑπεχρεώθη νὰ παρακαλέσῃ αὐτὸν νὰ μὴ τρέχῃ τόσον πολὺ. Τοῦ ἐζήτησαν τὴν τετραγωνικὴν ρίζαν τοῦ 106,929, καὶ, πρὶν φθασοῦν νὰ καταγραφῶσι τὸν ἀριθμὸν, ἀπεκρίθη 327. Παρακαλέσθη ἔπειτα νὰ ὀνοματίσῃ τὴν κυβικὴν ρίζαν τοῦ 268,336,125, καὶ μὲ ἴσην εὐκολίαν καὶ ταχύτητα ἀπεκρίθη, 645. Τὸν ἐπρόβαλέ τις νὰ εἴρῃ τοὺς δύο ἀριθμούς, οἵτινες παράγουν 247,483· ἀνέφερε δὲ ὡς τοιοῦτους τὸν 941 καὶ 263, οἵτινες τῶντι εἶναι οἱ μόνοι δύο ἀριθμοὶ οἱ παράγοντες αὐτόν. Ἄλλος τις ἐπρότεινε 171,395· ὀνομάτισε δὲ τοὺς ἐξῆς παράγοντας ὡς τοὺς μόνους, τουτέστι, 5×34279 , 7×24485 , 59×2905 , 83×2065 , 35×4897 , 295×581 , 413×415 . Παρακαλέσαν αὐτὸν ἔπειτα νὰ εἴρῃ τοὺς παράγοντας τὸν 36,083, ἀλλ' ἀπεκρίθη πάραυτα ὅτι δὲν ἔχει· καὶ τῶντι δὲν ὑπάρχουν δύο ἀριθμοὶ, οἵτινες, πολυπλασιαζόμενοι ὁ εἰς ἐπὶ τὸν ἄλλον, νὰ παράγῃσιν αὐτόν.

Διίσχυρίζοντο ποτὲ οἱ Γάλλοι μαθηματικοὶ ὅτι δὲν εὐρίσκονται δύο ἀριθμοὶ, οἵτινες, πολυπλασιαζόμενοι ὁ εἰς ἐπὶ τὸν ἄλλον, παράγουν 4294967297· ἀλλ' ὁ περιβόητος Euler διώρθωσε τὸ σφάλμα, ἀνακαλύψας ὅτι ἐξισοῦται μὲ $641 \times 6,700,417$. Τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἐπρόβαλαν εἰς τὸ τέκνον τοῦτο, καὶ μὲ μόνην τὴν ἐργασίαν τοῦ νοός του εἴρηκε τοὺς παράγοντας.

Τὸν παρεκάλεσαν ποτὲ εἰς Λονδῖνον νὰ τετραγωνίσῃ 888,888. Ἐδωκεν ὀρθῶς τὴν ἀπόκρισιν, 790,121,876,544· ἔπειτα δὲ, πολυπλασιάσας τὸ γινόμενον τοῦτο μὲ 49, παρήγαγε 38,715,971,950,656, ἀριθμὸν τετράγωνον τοῦ 6,222,216.

Ὁ Ζαρὲ μετέβη ἀπὸ τὸ Λονδῖνον εἰς τοὺς Παρισίους,

* Ἡ Πριγκίπισσα Καρλόττα, μονογενὴς θυγάτηρ Γεωργίου Δ', βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, σύζυγος δὲ Λιοπόλδου, τοῦ νῦν βασιλέως τοῦ Βελγίου, ἀπέθανε πρόωρα, εἰς τὴν γέννησιν τοῦ πρώτου τέκνου της.

καὶ πάλιν ἀπὸ τοὺς Παρισίους εἰς τὸ Λονδῖνον. Μετὰ πολυειδῆ συμβάντα, τὰ ὅποια δὲν εἶναι τοῦ σκοποῦ μας νὰ ἱστορήσωμεν, ἐξέπλευσε διὰ τὴν πατρίδα του τὸν Μάϊον, 1823, ὅπου τὴν σήμερον ἀκόμη ζῆ, ὄχι μέγας μαθηματικὸς, ἀλλ' ἀπλοῦς ἱεροκλήρυξ. Ὁ πατήρ του ἀπέθανεν εἰς Λονδῖνον.

ΧΑΒΙΑΡΙΟΝ.

Τὸ χαβιάριον κατασκευάζεται εἰς τὴν Ῥωσσίαν ἀπὸ τὰ ὠὰ μεγαλῶν τινῶν ἰχθύων, μάλιστα δὲ ἀπὸ τὰ τοῦ ὀξύρρυγχου, κοινότερον λεγομένου Ξυρῦχι καὶ Μερσίνι. Τὸ πλεῖστον μέρος γίνεται παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βόλγα, καὶ προσέτι εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δανουβίου, Βορυσθένου ἢ Νίπρου, καὶ τοῦ Ταναΐδος. Τὸν Μάρτιον φθάνει ὁ ὀξύρρυγχος παμπληθεὶ εἰς τὰ μέρη ταῦτα διὰ νὰ γεννήσῃ. Αἱ ὠοθήκαι τῶν μεγίστων ὄψαριων τοῦ εἴδους τούτου λογαριάζεται ὅτι περιέχουν 3,000,000 ὠὰ· πιανονται δὲ καὶ μὲ δίκτυα καὶ μὲ ἄγκιστρα.

Ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς τοῦ χαβιαρίου εἶναι οὗτος· Ἐπρῶτον ἀφαιροῦν ἀπὸ τὰ ὠὰ τὰς μεμβράνας· δεύτερον τὰ πλύνουν εἰς ὀξειδίον ἢ λευκὸν οἶνον, καὶ τὰ ἐξαπλύνουν ἐπὶ σανιδίου εἰς τὸν ἀέρα διὰ νὰ στεγνώσωσι· μετέπειτα ἐντελῶς ἀλατίζουν αὐτὰ, μὲ τὴν χεῖρα τρίβοντες ὁμοῦ τὸ ἅλας καὶ τὰ ὠὰ· ἀκολούθως βαλλεται τὸ ταρίχευμα τοῦτο εἰς σάκκον, καὶ σφίγγεται διὰ νὰ στραγγίσῃ τὸ ὑγρὸν· τέλος δὲ, στοιβαζεται εἰς βαρέλια, καὶ εἶναι ἤδη ἔτοιμον διὰ πώλησιν.

Τὸ χαβιόριον, τὸ γινόμενον ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς Κασπίας, στέλλεται ὡς ἐπιτοπλεῖστον διὰ τοῦ Βόλγα εἰς τὴν Μόσχαν· τὸ δ' ἐξαγόμενον ἀπὸ τοὺς λιμένας τοῦ Ευξείνου Πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος Λίμνης ἀγοραζεται εἰς Ἀστραχάν ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων· τὸ 1833 ἐξήχθησαν ἐκ τῶν λιμένων τούτων 45,852 πούδια, ὀκαδες 600,000 περίπου· εἶναι δὲ τοῦτο κατώτερον τοῦ γινομένου ἐπὶ τῆς Κασπίας. Τὸ περισσότερον ἀναλίσκεται εἰς τὴν Ῥωσσίαν, Τουρκίαν, καὶ Ἑλλάδα· στέλλεται ὁμοίως καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς δὲ τὴν Ἀγγλίαν ὀλιγώτατον.

ΗΘΙΚΟΝ ΝΟΗΜΑ ΜΙΑΣ ΟΡΑΣΕΩΣ.

Εἶδεν εἰς μίαν ὄρασιν ὁ μέγας Ἀντώνιος, ὅτι ὁ κόσμος ὅλος ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ παγίδας· παγίδας εἰς τοὺς κομποὺς καὶ εἰς τὰ περιβόλια· παγίδας εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς τὰς πλατείας· παγίδας εἰς τὰ παλατια τῶν ἀρχόντων, καὶ εἰς τὰς οἰκίας τῶν πτωχῶν· παγίδας μέσα εἰς τὰς ἐκκλησίας, καὶ εἰς τὰ θυσιαστήρια, παγίδας εἰς κάθε τόπον. Καὶ τί τάχα δηλοῖ ἡ ὄρασις αὕτη; παγίδες εἶναι τοῦ κόσμου αἱ πλάναι καὶ αἱ ἀπάται, αἱ φροντίδες καὶ μέριμναι· παγίδες, αἵτινες πιάνουσιν ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ἀπὸ τὸν λαιμὸν, ἀπὸ τὰ ὄμματα, ἀπὸ τὸν νοῦν, ἀπὸ τὴν

καρδίαν· παγίδες, αἵτινες κρατοῦν ἀνδρας, γυναῖκας, καὶ παιδία, νέους καὶ γέροντας. Ἐκεῖνος θέλει νὰ κάμῃ προσευχὴν, θέλει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, θέλει νὰ ἐξομολογηθῇ, θέλει νὰ μεταλάβῃ, θέλει, τέλος πάντων, νὰ διορθωθῇ· ἀλλ' εἶναι πιασμένος ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ κόσμου. Νὰ κάμῃ προσευχὴν; ἀλλ' ἔχει εἰς τὸν νοῦν χιλίας φροντίδας οἰκιακὰς. Νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν; ἀλλ' ἔχει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ παλάτιον, νὰ τελειώσῃ ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν· ἔχει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγορὰν, νὰ ἴδῃ ἐκείνην τὴν πραγματείαν. Νὰ ἐξομολογηθῇ, καὶ νὰ μεταλάβῃ; δὲν εὕρισκει οὔτε τὴν ἡμέραν, οὔτε τὴν ὥραν, οὔτε τὴν στιγμήν. Οὕτω περνᾷ ἡ ἡμέρα χωρὶς προσευχὴν, περνᾷ ἡ ἑορτὴ χωρὶς λειτουργίαν, περνᾷ ὁ χρόνος χωρὶς μετάνοιαν, περνᾷ ὅλος ὁ ὁρὸμος τῆς ζωῆς μὲ τὰς φροντίδας τοῦ κόσμου, χωρὶς κάμμιαν ἐννοίαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ πῶς νὰ ἦναι ἐννοία Θεοῦ ἐκεῖ, ὅπου εἶναι αἱ φροντίδες τοῦ κόσμου; Λέγει ὁ μέγας Κύριλλος, 'Ἐν θορυβουμένῳ καὶ ἀγωνίᾳ ἔχοντι νῶ, οὔτε ἐννοία τις τῶν καλῶν, οὔτε Θεοῦ χάρις ἐγγίγνεται.' Νερὸν τεταραγμένον, ὅπου δὲν φαίνεται ἡ ὄψις! Ὡ πόσον μέγα ἐμπόδιον εἶναι πρὸς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου ὁ κόσμος!—ΜΗΝΙΑΤΗΣ.

ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ ΠΡΩΤΗ ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΝ.

Ἐκ τοῦ ἐπομένου βλέπομεν πόσον ἀσήμαντος ἦτο κατ' ἀρχὰς ὁ ἐπισημότερος τῶν Ἀμερικανῶν φιλοσόφων Βενιαμὴν Φραγκλῖνος.

Ὅτε—λέγει—πρῶτον ἐφθασα εἰς Φιλαδέλφειαν, ἤμην ἐνδυμένος πενιχρότατα, σκεπασμένος ἀπὸ κονιορτὸν καὶ ἀκαθαρσίαν, πλήρεις δὲ ἀπὸ καλτὰς καὶ ὑποκαμισα ἔχων τὰς ἐπὶ τῶν φορεμάτων θήκας μου. Ψυχὴν μὴ γνωρίζων εἰς ὅλην τὴν πόλιν, δὲν ἤξευρα ποῦ νὰ ζητήσω κατάλυμα. Κοπιασμένος ἀπὸ περίπατον, κωπηλάτημα, καὶ ἀγρυπνίαν, ἐπεινοῦσα καὶ ὑπερβολικά· ὄλον δὲ τὸ ἀργύριόν μου συνίστατο εἰς ἓν Ὀλλανδικὸν ταλλαρον, καὶ ἐνὸς σιλλινίου χαλκινα νομίσματα, τὰ ὅποια ἔδωκα εἰς τὸν περαματάρην διὰ ναῦλον. Ἐπειδὴ ὁμοίως εἶχα βοηθήσειν εἰς τὴν κωπηλασίαν, τὰ ἀπέβαλε κατὰ πρῶτον, ἀλλὰ τὸν ἐβίασα νὰ τὰ λάβῃ. Ὁ ἀνδρῶπος εἶναι κάποτε γενναιότερος ὅταν ἔχῃ ὀλίγον, παρ' ὅταν ἔχῃ πολὺ· ἴσως διότι εἰς τὴν πρῶτην περίστασιν ἐπιθυμεῖ νὰ κρύψῃ τὴν πτωχείαν του.

Ἀποβάς, ἐπεριπατοῦν κυττάζων προσεκτικῶς ἐνθεν κάκειθεν, ἕωσοῦ ἐφθασα εἰς τὴν Ὀδὸν τῆς Ἀγορᾶς, ὅπου ἀπήντησα τέκνον τι μὲ ἐν ψωμίον· πολλάκις εἶχα γευματίσειν ἀπὸ ξηρὸν ἄρτον· ἠρώτησα δὲ πόθεν τὸ ἠγόρασε, καὶ ὑπῆγα κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ἀρτοποιεῖον, τὸ ὁποῖον μὲ ἔδειξε. Ἐζήτησα παξιμάδια, ἐλπίζων νὰ εὕρω καθὼς ἐκεῖνα τὰ ὅποια εἶχαμεν εἰς Βοστῶνα· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν ἔκαμναν τοιαῦτα εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν. Ἐπειτα ἐζήτησα ψωμίον τριῶν σολδίων, ἀλλὰ δὲν εἶχαν τοσαύτης τιμῆς. Ἄγνωσιν τὰς τιμὰς,

ὡς καὶ τὰ διάφορα εἶδη, τὸν ἐπαρακάλεσα νὰ μὲ δώσῃ ψωμίον τριῶν σολδίων ἀξίας, ὅποιασδήποτε λογῆς. Μὲ ἔδωκε τρεῖς μεγάλους ἄρτους· ἔμεινα ἐκστατικὸς ὅτι ἔλαβα τόσον πολὺ, τοὺς ἐπῆρα μ' ὅλον τοῦτο, καὶ, ἐπειδὴ δὲν ἐχώρουν εἰς τὰς θήκας μου, ἐπροπάτουν μὲ τοὺς δύο ὑπὸ τὰς μασχαλας μου, τρώγων τὸν τρίτον. Εἰς τοιαύτην καταστασιν ἐμβῆκα ἀπὸ τὴν Ὀδὸν τῆς Ἀγορᾶς εἰς τὴν Τεταρτην Ὀδὸν, καὶ ἐπέρασα ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ μου. Ἡ μελλόνυμφος κόρη, στέκουσα εἰς τὴν θύραν, μὲ παρετήρησε, καὶ ἐστοχασθῆ διχαίως ἀλλόκοτον καὶ κωμικὸν τὸ φαινόμενόν μου.

Ἀφοῦ ἔκαμα ἓνα γῦρον, τρώγων καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ περιπατοῦ, εὐρέθην εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, σιμὰ τοῦ πλοιαρίου μὲ τὸ ὅποιον ἦλθα. Ἐμβῆκα εἰς αὐτὸ διὰ νὰ πῖω ὀλίγον νερὸν ἀπὸ τὸν ποταμόν. Ἐπειδὴ δὲ ἤμην χορτασμένος μὲ τὸν πρῶτον ἄρτον, ἔδωκα τοὺς ἄλλους δύο εἰς τέκνον καὶ γυναῖκα, ἧτις εἶχεν ἐλθεῖν μαζίη μας ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου, καὶ ἧτις ἐπερίμενε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξειδίον τῆς. Οὕτω δροσισθεῖς, ἐπανέστρεψα εἰς τὴν ὁδὸν, ἡ ὁποία τῶρα ἔγεμεν ἀπὸ καλοενδυμένους ἀνθρώπους, ὑπάγοντας ὅλους κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος. Τοὺς ἐσυνώδευσα, καὶ ὠδηγήθην εἰς μεγάλην ἐκκλησίαν σιμὰ τῆς ἀγορᾶς· ἐκάθισα δὲ, καὶ, ἀφοῦ ἐθεώρησα τρεγύρω μου διὰ μερικὴν ἄραν, μὴν ἀκούων τίποτε, καὶ ὦν ὑπερβολῆ νυσταγμένος ἀπὸ τὸν κόπον καὶ τὴν ἀγρυπνίαν τῆς νυκτός, ἔπεσα εἰς βαθὺν ὕπνον, ὅστις ἐκρατήσεν ἕως αὐ διελύθη ἡ συνέλευσις· τότε δὲ εἰς ἔλαβε τὴν καλοσύνην νὰ μ' ἐξυπνίσῃ. Αὕτη λοιπὸν ἦτον ἡ πρώτη οἰκία εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθον, ἡ εἰς τὴν ὁποίαν ἐκοιμήθην, εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν.

ΦΙΛΟΔΩΡΗΜΑΤΟΣ ΕΞΗΓΗΣΙΣ.

ΠΑΣΙΓΝΩΣΤΟΝ εἶναι ὅτι τὰ φιλοδωρήματα ἦσαν τὸ παλαι, ὡς καὶ τὴν σήμερον, συνήθη καὶ ἀναπόφευκτα εἰς τὴν Ἀνατολήν. Κάποτε δ' ἐγένοντο μὲ σκοπὸν τινὰ ἰδιαίτερον, ὡς εἰς τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα. Ὅσον ὁ Δαρεῖος ἐπροχωροῦσεν εἰς τὰ μέρη τῆς Σκυθίας, τόσον ἠύξανεν ἡ σιταδεῖα τοῦ στρατεύματός του. Ὅτε δὲ κατήντησεν εἰς ἐσχάτην ἀναγκην, ἦλθε πρὸς αὐτὸν μηνυτὴς ἀπὸ τινος Σκύθην ἡγεμόνα, φέρων ὡς φιλοδωρήματα ἓν πουλίον, ἓνα ποντικὸν, ἓνα βάτραχον, καὶ πέντε τόξα. Ὁ βασιλεὺς ἐμβῆκεν εἰς περιέργειαν νὰ μάθῃ τὸ σημαίνον αὐτοῦ τοῦ χαρίσματος· ἀλλ' ὁ ἀπεσταλμένος ἀπεκρίθη, ὅτι εἶχε λάβειν προσταγὴν νὰ τὸ παραδώσῃ, καὶ τίποτε περισσώτερον· καὶ ὅτι ἀνήκεν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ εὕρῃ τὸ νόημα. Κατ' ἀρχὰς ὁ Δαρεῖος ἐνόμισεν ὅτι οἱ Σκύθαι ἐστεργαν νὰ τοῦ παραδώσωσι τὴν ξηρὰν καὶ τὰ ὕδατα, ἐξεικονιζόμενα εἰς τὸν ποντικὸν καὶ τὸν βάτραχον· ὡς καὶ τὸ ἰππικὸν αὐτῶν, τοῦ ὁποίου ἡ ταχύτης παριστάνετα ἀπὸ τὸ πουλίον· καὶ

συγχρόνως ἑαυτοὺς μὲ τὰ ὄπλα, σημαίνονα ὑπὸ τῶν τόξων. Ὁ Γαβρύας ὁμῶς ἐξήγησε τὸ αἰνίγμα κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον· Ἐξεύρετε, εἶπε πρὸς τοὺς Πέρσας, ὅτι, ἂν δὲν πετάξετε ὡς τὰ πουλία, ἂν δὲν κρυφθῆτε εἰς τὴν γῆν ὡς οἱ ποντικοί, καὶ ἂν δὲν κολυμβήσετε ὡς οἱ βάτραχοι, δὲν θέλετε ἐμπορέσειν ν' ἀποφύγετε τὰ τόξα τῶν Σκυθῶν.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΑΡΑΒΙΚΑΙ.

Ο ΜΩΡΟΣ γνωρίζεται ἀπὸ ἑξ̄ χαρακτηριστικά·— ὀργίζεται ἀναιτίως· ὀμιλεῖ ἀνωφελῶς· ἐμπιστεύεται εἰς τὸν καθένα· μεταλλάσσει εὐκόλως· ζητεῖ ὅ,τι δὲν τὸν ἀνήκει· καὶ δὲν ἐξεύρει νὰ διακρίνῃ φίλον ἀπὸ ἐχθρόν.

Ἡ ζωὴ συνίσταται εἰς τὴν αὐτάρκειαν, οὐχὶ δὲ εἰς τὸ περισσευμα.

Δὲν λογίζεται τις ἀνθρώπος, ἐνόσω κυριεύεται ἀπὸ τὴν ὀργήν.

Δύο εἶναι τὰ πράγματα, διὰ μέσου τῶν ὁποίων χάνονται οἱ ἄνθρωποι,—τὰ περισσὰ κτήματα, καὶ τὰ περισσὰ λόγια.

Νέος χωρὶς μετανόησιν εἶναι ὡς αἶκος χωρὶς στέγην.

Εὐρίσκονται τρία τινὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀναγνωρίζονται παρὰ εἰς τρεῖς περιστάσεις·—δὲν γνωρίζεται ὁ ἀνδρεῖος εἰμὴ εἰς τὸν πόλεμον· οὐδὲ ὁ φρόνιμος εἰμὴ εἰς καιρὸν ὀργῆς· καὶ ὁ φίλος εἰς τὴν δυστυχίαν.

Μία ἡμέρα τοῦ φρονίμου ἀξίζει περισσώτερον ἀφ' ὅλην τὴν ζωὴν τοῦ ἀφρονος.

ΠΟΣΟΝ διαφόρως φρονοῦν ἔθνη διάφορα περὶ τῆς ὠραιότητος τοῦ ἀνθρωπίνου σχήματος καὶ προσώπου! Ῥοδοκόκκινος ὄφις εἶναι ἀσχημοσύνη φρικτὴ ἐπὶ τοῦ παραλίου τῆς Γουινέας· χεῖλη δὲ παχέα καὶ μύτη σιμὴ λογίζονται ὠραιότατα. Εἰς τινὰ ἔθνη, μακρὰ ὠτία, κρεμάμενα ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους, ἐλκύουν θαυμασμόν. Εἰς τὴν Κίναν, γυνὴ ἔχουσα πόδας ἀρκετὰ μεγάλους, ὥστε νὰ περιπατῇ μ' ευκαλίαν, θεωρεῖται ὡς ἀσχημοσύνη. Τινὰ τῶν εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν ἀγρίων ἔθνων δένουν τέσσαρα σανίδια περὶ τὰς κεφαλὰς τῶν τέκνων των, καὶ αὕτω, ἐνῶ τὰ κόκκαλα εἶναι ἀκόμη τρυφερά καὶ χονδρῶδη, συνθλίβουν αὐτὰς εἰς τετράγωναν σχεδὸν μαρφήν.

Ἡ ΑΔΕΛΦΙΚΗ ἀγάπη ἦτον ἀρετὴ ἔξοχος τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Τόσον μεγάλα δείγματα φιλανθρωπίας ἐφαίνοντο κατ' ἐκείνους τοὺς αἰῶνας, ὥστε οἱ Ἐθνικοί, ἂν καὶ καθ' ὅλα ἐθαύμαζαν, πρὸ πάντων ὁμῶς ἐξεπλήσσαντο, βλέποντες τὴν Χριστιανικὴν φιλαδελφίαν. Ἰδὲ πόσην κλίσιν ἔχουν μεταξύ των! κατήντησε παροιμιῶδες. Ἀκόμη καὶ ὅποτε διεφέροντα περὶ θρησκείας, εἶχαν ὑπομονὴν ἀμειβαίαν, διὰ νὰ μὴ παραβῶσι τὸν περὶ ἀγάπης μέγαν νόμον τοῦ Χριστιανισμοῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑΝ.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ τῶν ἐφημερίδων εἰς τὴν Μεγάλην Βρετανίαν καὶ Ἰρλανδίαν ἐσυμποσοῦτο τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1837 εἰς 370' ἐκ τούτων 51 ἐδημοσιεύοντο εἰς τὸ Λονδῖνον, καὶ 190 εἰς τὰς Ἀγγλικὰς ἐπαρχίας· 53 εἰς τὴν Σκωτίαν, καὶ 76 εἰς τὴν Ἰρλανδίαν. Κατ' ἔτος ἐξεδίδοντο διὰ τὰς ἐφημερίδας ταύτας περὶ τὰ 45,000,000 χαρτοσήμων.

Ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν ἐβδομαδικῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων (ὄχι ἐφημερίδων), ὅσα ἐδημοσιεύοντο εἰς Λονδῖνον κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, ἦτον ὡς 50. Ὁκτὼ ἢ δέκα ἐκ τούτων, τὰ ἀξιολογώτερα, ἐπωλοῦσαν κατ' ἐβδομάδα σχεδὸν 200,000 ἀντίτυπα, ἢ περίπου 10,000,000 κατ' ἔτος.

Τὰ μηνιαῖα περιοδικὰ τοῦ Λονδίνου ἀνέβαιναν εἰς 236. Ἐκτὸς τούτων ὑπῆρχαν καὶ 34 κατὰ τρίμηνον ἐκδιδόμενα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν περιοδικῶν τῶν πωλουμένων τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἐκάστου μηνὸς ἀνέβαινε εἰς 500,000 ἀντιτύπων· ἢ δὲ ποσότης τοῦ εἰς ἀγορὰν τῶν 500,000 τούτων ἐξοδευομένου ἀργυρίου ἐλογαριάζετο ὡς 25,000 λίτραι στηρλίνας.

Ἀπὸ τὸ 1800 ἕως τὸ 1827 ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν 15,888 νέα συγγράμματα, (ἐκτὸς δηλαδὴ μετατυπώσεων καὶ φυλλάδων), ἦτοι 588 νέα βιβλία κατ' ἔτος. Ἀπὸ δὲ τὸ 1828 ἕως τὸ 1836 τὰ δημοσιευθέντα νέα συγγράμματα ἦσαν ὡς ἀκολούθως·

Ἔτος.	Συγγράμματα.	Τόμοι.
1828	842	1105
1829	1064	1413
1830	1142	1592
1831	1105	1619
1832	1152	1525
1833	1180	1567
1834	1220	1494
1835	1382	1713
1836	1332	1573

Ἐλογαριάσθη ὅτι τὰ ἐκδιδόμενα εἰς Μεγάλην Βρετανίαν κατὰ τὸ διάστημα ἐνός ἔτους περιοδικὰ συγγράμματα περιλαμβάνουν πλειοτέρας κόλλας χαρτίου, παρ' ὅλα τὰ βιβλία, ὅσα ἐτυπώθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφικῆς τέχνης μέχρι τοῦ 1500.

Ὁ ἀκόλουθος πίναξ δεικνύει πόσοι τόμοι ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ πόσοι ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν εἰς τὴν Γαλλίαν, κατὰ τέσσαρας διαφόρους ἐποχάς·

	Τόμ. ἐκ Γαλλ. εἰς Ἀγγ.	Τόμ. ἐκ Ἀγγ. εἰς Γαλλ.
1821	81,127	19,086
1825	178,366	19,036
1830	108,897	12,714
1832	84,954	19,682

Ἡ μεγάλη διαφορὰ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν βιβλίων, ὅσα ὑπάγουν ἀπὸ τὸν ἓνα τόπον εἰς τὸν ἄλλον, προέρχεται ἐκ τῶν ἐφεξῆς·—Γερμανικὰ καὶ Ἰταλικὰ βιβλία πέμπονται εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὡς ἐπιτοπλεῖστον διὰ τῶν Παρισίων· Γάλλοι βιβλιοπῶλαι μετατυπώνουν πλῆθος Ἀγγλικῶν συγγραμμάτων, τὰ ὅποια πωλοῦνται εἰς τὴν Εὐρώπην πολὺ εὐθηνότερον παρ' Ἀγγλικὰ βιβλία τυπωμένα εἰς τὴν Ἀγγλίαν· καὶ, τέλος, μεταφράσεις Ἀγγλικῶν βιβλίων εἰς τὴν Γαλλίαν εἶναι πολὺ συχνότεραι παρὰ μεταφράσεις Γαλλικῶν βιβλίων εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

ΠΕΡΙ ΚΑΝΑΔΩΝ.

ΤΑ εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν Βρετανικὰ κτήματα διαιροῦνται εἰς πέντε ἐπαρχίας, Ἄνω Κανάδα, Κάτω Κανάδα, Νέον Βρυνσοῦϊκον, Νέαν Σκωτίαν, Πρίγκιπος Ἐδουάρδου Νῆσον, καὶ Νέαν Γῆν.

Ἐκάστη τῶν ἐπαρχιῶν τούτων ἔχει κυβερνήτην, ἢ ἀντικυβερνήτην, Νομοθετικὸν Συμβούλιον, διοριζόμενον ὑπὸ τῆς βασιλίσσης, καὶ Συνέδριον Ἀντιπροσώπων, ἐκλεγόμενον ὑπὸ τῶν κατοίκων.

Εἰς τὴν Κάτω Κανάδα, τὸ μὲν Νομοθετικὸν Συμβούλιον συνίστατο ἀπὸ 34 μέλη, ἐπὶ ζωῆς διοριζόμενα· τὸ δὲ Συνέδριον τῶν Ἀντιπροσώπων ἀπὸ 88 μέλη, ἐκλεγόμενα ἀπὸ τοὺς πλέον εὐκαταστάτους τῶν κατοίκων. Τὴν σήμερον εὐρίσκεται εἰς ἐπανάστασιν ἡ ἐπαρχία αὕτη.

Εἰς τὴν Ἄνω Κανάδα τὸ Νομοθετικὸν Συμβούλιον σύγκειται ἀπὸ 17 μέλη, τὸ δὲ Συνέδριον τῶν Ἀντιπροσώπων ἀπὸ 50.

Εἰς τὴν Κάτω Κανάδα οἱ νόμοι εἶναι μέρος μὲν Ἀγγλικοὶ, μέρος δὲ Γαλλικοὶ· ἀλλ' εἰς τὴν Ἄνω Κανάδα, ὡς καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐπαρχίας, εἶναι ὅλως Ἀγγλικοί.

Ἐπαρχία.	Πληθυσμὸς τὸ 1834	Γεωγραφικὴ Μίλια.	Ἐξαγωγαι, 1834. Ἐπίσημος	Ἐισαγωγαι, 1834. Ἐκτίμησις.
Κάτω Κανάδα	549,000	50,000	£613,598	£1,339,624
Ἄνω Κανάδα	336,461	00,000		
Νέον Βρυνσοῦϊκον	119,450	27,704	220,418	519,061
Νέα Σκωτία	142,548	18,742	88,014	285,244
Πρίγκ. Ἐδουάρδου Νῆσος	32,292	2,131		
Νέα Γῆ	60,088	35,913	181,566	353,981
Ὀλικὸς Ἀριθμὸς	1,239,851			